

เมื่อใช้ความรักเป็นเดิมพัน ก็ต้องพนันด้วยหัวใจ

พนันสาวาท

อัญจรี

พนันรัก

เก้าโมงครึ่ง บริษัท SK เลิฟบูค

ภายในห้องทำงานของผู้มีอำนาจสูงสุด ร่างงามสง่าราวเทพบุตรของผู้ดูแลผลประโยชน์ชั่วคราวนั่งท่ามาดเท่อยู่บนเก้าอี้ประจำตำแหน่งวงหน้าคมขาวอย่างบุรุษยุโรปหล่อเหลาไม่มีที่ติ ดวงตาคมสีน้ำตาลทองรับกับคิ้วเข้มได้รูป จมูกโด่งรับกับริมฝีปากหยักพอดิบพอดี เขาสวมชุดสูทสีดำที่ไร้เนกไท เสื้อตัวในสีขาว สบายเสื้อเบาะออกเล็กน้อย เผยแผงอกเหล็กซี่ให้สาว ๆ ในบริษัทได้ลอบมองกันตาปรอย

เลโอ โบวีย์ร์ หนุ่มลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศสกำลังนั่งยิ้มเผยเขี้ยวแหลมเล็กราวแวมไพร์เจ้าเสน่ห์พร้อมจดจ้องผู้หญิงตรงหน้า ชายหนุ่มเข้ามาบริหารบริษัทนี้ชั่วคราว แซม ญาติสนิทที่สุดของเขาประสบอุบัติเหตุรถชน ต้องรักษาตัวเนื่องจากได้รับบาดเจ็บที่ขาทั้งสองข้าง แซมต้องรักษาด้วยการทำกายภาพบำบัด ทำให้เลโอต้องมาติดแหง็กอยู่ในบริษัทขนาดกลางแห่งนี้กว่าครึ่งปีแล้ว หนุ่มลูกครึ่งไม่ได้มีหัวทางบริษัทสิ่งพิมพ์ก็จริงอยู่ แต่บริษัทส่งออกน้ำหอมของเขาที่ฝรั่งเศสก็สอนให้เขาเป็นนักบริหารที่ยอดเยี่ยม และนั่นคงทำให้แซมไว้วางใจให้ญาติคนนี้มาช่วยพยุงบริษัทไว้จนกว่าเจ้าตัวจะหายดี

“เอาล่ะคะคุณเลโอ ดิฉันคิดว่าเราน่าจะมาพูดกันอย่างตรงไป

ตรงมาดีกว่านะคะ”

ลิลินา ฤทธิธำรง หรือ บก. ลิลิ บรรณาธิการคนเก่งแห่งบริษัท SK เลิฟบู๊คเอยกับเจ้านายชั่วคราวอย่างอึดอัด โบกหน้าสวยสดใส แต่แววตาเริ่มดูกร้าว เส้นผมเงางามถูกมัดเป็นหางม้าสูง ดึงโบหน้างามให้เรียบตึงขึ้นไปอีกเท่าตัว ดวงตากลมโตดำขลับแวบวาวอยู่ได้แว่น สายตาดูหนาวแต่จะ ทว่าแว่นสายตาก็ไม่สามารถบั่นทอนความงามของหล่อนไปได้ พวงแก้มสีชมพูอ่อนยังเรื่อเรื่อราวกับกำลังเปล่งออกรางิมฝีปากอวบอิมเคลือบสีชาดมันวาวน่าจุมพิต

หลายครั้งที่เลโออดใจไม่ไหว เลื่อนสายตาดูจ้องอยู่แต่กับริมฝีปากของหล่อน

“เชิญครับป้าลิลิ ผมรอฟังอยู่” ชายหนุ่มเอยเป็นภาษาไทยเสียงดังฟังชัด เขายิ้มทะเล้นราวกับเห็นทุกอย่างเป็นเรื่องสนุก

ลิลินาหลับตาลงอย่างต้องการระงับอารมณ์ ริมฝีปากอิมเข้มเข้าหากันอย่างต้องการยุติความโกรธ

“อย่ามาเรียกฉันว่าป้านะ ฉันไม่มีหลานตัวเท่าคุณแน่ๆ” ลิลินาว่า แต่เขายังกโหลใส ไม่มีหระต่อสิ่งที่เธอชี้แจง

“ผมเรียกเพราะป้าอายุมากกว่าผม หึๆ”

“เสียมารยาท!” เธอแหวกลับเสียงเซียว เจ้านายคนนี้ชอบกวนประสาทเธอจริง

“ขอบคุณ นั่นมันคงเป็นนิสัยของผมเสียแล้วละครับ” เขาว่าพลางอมยิ้ม แต่ลิลินาเริ่มคว่นออกหู

“โอ๊ย! ฉันอยากจะบ้าตาย ฉันจะไม่พูดเรื่องบ้าๆ นี่อีกแล้ว เปื่อเรามาคุยเรื่องสำคัญกันต่อเถอะ คุณโกรธแค่นั้นอะไรฉันเป็นการส่วนตัวหรือเปล่า ถึงได้ระงับต้นฉบับที่ฉันส่งให้คุณอนุมัติ สามเดือนมานี้ ต้นฉบับที่ส่งมาถูกตีกลับไปเกือบครึ่งแล้ว ทีมงานของฉันอึดอัดนะคะ เราารู้สึกว่าทำงานไม่ได้ตามที่คุณต้องการ”

“นั่นมันเป็นเรื่องจริง” เขาตอบ ทำให้ลิลนาซึกส์หน้าใส “ผมหมายถึงเรื่องหลังนะ งานมันยังไม่น่าตีพิมพ์ บ้าลิลไม่น่าให้ผ่าน” เขาแก้ต่าง มองหน้าคนที่กำลังโกรธด้วยความถูกอกถูกใจ

“คุณไม่ชอบอ่านนิยาย แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าเรื่องไหนมันควรได้ตีพิมพ์หรือไม่ได้ตีพิมพ์” เธอเถียง ใบหน้างามมุดบึ้ง อยากรจะตบโต๊ะระบายอารมณ์ใส่เด็กเมื่อวานขึ้นคนนี้

“ก็ดูจากยอดขายไงป่า” เขาก็แจงสีหน้าจริงจัง

“แต่เราเพิ่งเริ่มตีตลาดนวนิยายหมวดโรมานซ์ มันยังไม่ถึงครึ่งปีด้วยซ้ำ คุณจะมาทำอย่างนี้ไม่ได้ คุณต้องอนุมัติงานให้ฉันอย่างน้อยสิบเรื่องต่อเดือน ไม่งั้นมันมันก็มองไม่เห็นกำไร” ลิลนาอธิบาย ถ้าแซมอยู่เธอคงไม่ต้องปวดหัวอย่างนี้

“ทำไมผมต้องเอาเงินของบริษัทไปเสี่ยงด้วย ป่าน่าจะลองทำนิตยสารนะ แบบนิตยสารเกี่ยวกับผู้หญิง เครื่องสำอาง เสื้อผ้า ชุบชิบ นินทาอะไรพวกนี้ หรือใหม่ก็แมกกาซีนที่เจาะตรงเรื่อง...บนเตียง ผมว่ามันขายได้แน่ๆ”

“ทุเรศ! ฉันไม่ทำหรอกนะ นี่มันประเทศไทยนะ ไม่ใช่เมืองนอกแมกกาซีนแบบนั้นไม่มีใครอ่านกันหรอก” เถียงไปใบหน้าที่แดงก่ำ ทั้งเขินและโกรธ จะให้เธอทำนิตยสารปลุกใจเสื่อป่าหรืออย่างไร

“มันไม่ใช่ นิตยสารลามกนะป่าลิล แต่เป็นนิตยสารที่จะช่วยให้ชายหญิงสามารถสื่อความรู้สึกถึงคนที่แอบรัก ช่วยให้คู่รักมีความสุขเมื่ออยู่ร่วมเตียง หรือเป็นแนวทางให้คู่สามีภรรยาได้ปรับตัวเข้าหากัน อันนี้ดีกว่านะ” เขาอธิบายบ้าง ถ้าทำนิตยสารแนวที่แปลกออกไปอาจทำให้ยอดขายเพิ่มมากขึ้น และบริษัทของแซมก็น่าจะได้อะไร

“หรือไม่ก็ทำให้เด็กไทยใจแตกตอนอ่านแมกกาซีนที่ว่า” ลิลนาประชด

เลโอโคลงศีรษะ รู้สึกว่าบรรณาธิการคนสวยจะไม่ชอบนิตยสาร

รักๆ ใคร่ๆ หรือนิตยสารเกี่ยวกับสุขภาพสตรี เองง่ายๆ ว่าหล่อนยังปักหลักอยู่ที่ตลาดวรรณกรรมที่หล่อนดูแลอยู่ อาจใช้ที่ว่าวรรณกรรมหมวดอื่นๆ กำลังไปได้สวย แต่หมวดโรมานซ์ที่เพิ่งตีตลาดไป เขาว่า มันยังไม่เวิร์กพอ จากรายงานพบว่านิตยสารหมวดนี้มีออกเกลื่อนแผง ลิลินาไม่น่าหลวมตัวไปทำเลย

“ป้าลิลินามองโลกในแง่ร้ายนะ สงสัยจะไม่เคยมีความรัก ว่ากันว่าความรักจะทำให้สาว ๆ มองโลกในแง่ดี แต่ดูเหมือนว่าสิ่งนั้นจะไม่เคยเกิดขึ้นกับป้า...แฮ้อ...น่าสงสารจัง” ปากบอกล่ามบ่อ แต่ยิ้มทั้งตาและปาก

“นั่นเพราะฉันอยู่ได้โดยไม่ต้องมีมนุษย์ผู้ชายมาอยู่ใกล้ให้รบกวนตา”

หญิงสาวได้กลับน้ำเสียงราบเรียบ มองหน้าเขาพร้อมกับกอดอกอย่างขัดใจ

“อาฮะ ผมเดาถูก ป้าลิลินายังไม่เคยมีคนรัก หรือไม่ก็ถูกทิ้งมาแน่ๆ”

“นี่! มันจะมากไปแล้วนะ เรื่องอะไรมาวิพากษ์วิจารณ์ฉันไม่ทราบ” ลิลินาซักโมโห เลโออายุน้อยกว่าเธอดั้งสามปีนะ อย่างน้อยเขาก็น่าจะให้เกียรติเธอบ้าง ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นเจ้านายก็เถอะ

“โอ...ขอโทษที่ครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ”

“ແก้ตัว ตัวเองดีนักละ เทียบหักอกสาว ๆ ไปก่อนเมืองเนีย น่าภูมิใจนักหรือไง”

เมื่อถูกวิจารณ์ลิลินาก็เอาคืนบ้าง แม้ไม่ได้ตั้งใจจะติดตามข่าวแต่ชื่อเสียงของเขาก็โด่งดังไฉ่ย่อย เขาเป็นเศรษฐีเมืองน้ำหอม มาที่ประเทศไทยเพื่อช่วยบริหารบริษัทให้ญาติของเขาเท่านั้น แน่ขนัดว่าสาว ๆ ค่อนประเทศรู้เรื่องนี้ดี และต่างก็ตบเท้าเข้ามาให้เขาเลือกควงไม่เว้นแต่ละวัน

“ก็ผมยังไม่เจอที่ถูกใจ” เขาว่าแล้วชักไหลอย่างสบายอารมณ์
“นั่นแสดงว่าคุณเองก็ยังไม่รู้จักความรัก” เธอได้กลับ
ครวรวนี้เลโอนิ่งไป เรื่องความรักอันเจ็บปวดจะมีใครรู้จักดีเท่า
เขาเล่า แต่ช่างเถอะ เขาก็ไม่ได้อยากให้ใครมารู้ ในเมื่อความรักที่เขา
มีไม่ทำให้ใครเป็นสุข เขาก็จะเก็บไว้แค่นี้ใจแล้วกัน

“เอาอย่างนี้ใหม่ละ เรามาพนันกัน” เขากล่าวเนิบๆ นึกสนุก
ขึ้นมา

“ว่ามา” คนจริงอย่างบรรณารักษารคนสวยไม่มีทางหงอเพราะ
คำท้าทายใดๆ อยู่แล้ว

“ลองคบกับผมสิ ทำให้ผมรู้จักความรัก ทำให้ผมรักคุณ ทำให้
ผมรู้จักมันในแง่อื่นที่ไม่ใช่เซ็กซ์” เขาอธิบายกตีกาการพนัน

ลิลนามองเขาตาวาววับ “ไม่มีทาง! ฉันไม่ทำบ้าๆ อย่างนั้น
หรอก”

“โอ...ตายแล้วๆ ป่าลิลกลัวหรือนี่”

“กลัวอะไร” เธอได้กลับเสียงสูงปรี๊ด

“ก็กลัวจะรักเด็กโง่งงละ” เขาพูดยิ้มๆ ทำเอาลิลนาคอแข็งใน
บัดดล เลโอมีเสน่ห์มาก เธอยอมรับ ถ้าอยู่ใกล้กันทุกวันในฐานะอื่นที่
ไม่ใช่เจ้านายกับลูกน้อง มีหวังหัวใจไขว้เขวเองง่าย

“ฉันไม่ตกหลุมรักเด็กเมื่อวานขึ้นอย่างคุณแน่นอนเลโอ”

หญิงสาวประกาศ เธอไม่มีวันหลงรักเขาหรอก...ไม่มีวัน!

“แสดงว่าป่าลิลรับคำท้า จ้ะเราจะเริ่มเดดกันวันพรุ่งนี้”

“หา! นี่ฉันยังไม่ได้ตกลงนะ”

“สามเดือนครึ่งป่าลิลที่รัก ถ้าป่าทำให้ผมรักได้ เท่ากับว่าผมแพ้
ผมจะบอกแซมว่าไม่สามารถทำงานที่นี่ได้อีกและจะกลับฝรั่งเศสทันที”
ชายหนุ่มบอกสิ่งที่ลิลนาจะพอใจหากเขาเปลี่ยงปล้ำรักหล่อนเข้า

“และระหว่างที่เราแข่งพนันกัน คุณต้องอนุมัตินิยายโรมานซ์ให้

ฉันเพื่อตีพิมพ์เดือนละสิบเรื่อง” เธอต่อรองเมื่อถูกมัดมือชกซึ่งๆ หน้า

“เจ็ดพอ” เขาต่อรองคืนบ้าง

ลิลนาแหม่ปากแน่น แต่เจ็ดเรื่องก็ยังดีกว่าสามเรื่องเหมือนที่ผ่าน
มาละนะ

“ก็ได้ ขอขอบคุณ ฉันไปทำงานแล้วค่ะ” บอกเสียงห้วนแล้วเธอก็
ลุกขึ้นจะเดินออกไปจากห้อง

“เดี๋ยวลีป่า แล้วถ้าป่าแพ้ผมล่ะ ผมจะได้อะไร”

ลิลนามองเขาแล้วเบะปากใส่ “คุณไม่ต้องรู้หรอก เพราะฉัน
ไม่มีวันแพ้ ฉันไม่นิยมกินเด็ก เซอะ!” บรรณารักษาสาวสะบัดก้นออก
จากห้องทำงานของเลโอ โดยมีเจ้าของห้องมองตามจนประตูบานหนา
ปิดลง

“ช่างมันใจเหลือเกินนะ ป่าลิลคนสวย นึกว่าตัวเองอายุมากกว่า
แล้วหัวโหม่งบินจะสู้ผมได้งั้นหรือ หึๆ เจอผมใช้ชอกคอเข้าหน่อยรับรอง
จะลืมนี่เลย คุณป่าลิลที่รัก”

ชายหนุ่มเอ่ยกับตัวเองอย่างมาดหมาย วาดภาพถึงวินาทีที่จะ
ได้คลุกวงในยายป่าแก่แล้วร่างกายก็คึกขื่นมาอย่างประหลาด บางที
การได้ร่วมเตียงกับผู้หญิงที่อายุมากกว่าก็น่าจะดีเหมือนกัน เปลี่ยน
บรรยากาศเสียบ้างคงน่าจะสนุกไปอีกแบบ

“เสรีจผมแน่ๆ ป่าลิล...หึๆ”

ขณะที่เลโอกระหึ่มยิ้มอย่างด้วยความพอกพอกใจ ฝ่าย
ลิลนา บรรณารักษาสุดเฉียวก็หาได้มีความสุขไม่ หญิงสาวกำลังร้อน
ใจด้วยเรื่องที่ดินไปรับปากเจ้านายจอมชกเข้า

“ยายลิล คุณเลโอว่าไงบ้าง ตกลงเดือนนี้จะมีนิยายวางแผง
ใหม่”

เพื่อนสาวมาดเซอร์ พวงตำแหน่งบรรณารักษฝ่ายคัดสรร

ต้นฉบับเอ่ยถามเพื่อนรักที่มีศักดิ์เป็นหัวหน้าตัวเอง

เจนจิราหรือเจนเข้ามารอฟังข่าวที่ห้องทำงานของเพื่อนรักซึ่งอยู่ข้างๆ ห้องทำงานของเลโอ หล่อนเป็นหญิงสาวหน้าตาดี แต่ไม่ค่อยชอบแต่งหน้าสักเท่าไร สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวยาวคลุมสะโพกกับกางเกงยีนส์ซีดเป็นชุดฟอร์มประจำตำแหน่ง เส้นผมหยิกเป็นลอนเล็กที่เหมือนไม่ได้หวีตอออกจากบ้านดูมดลวกๆ ไว้บนศีรษะ รับกันได้ดีกับใบหน้ามันแฉับของเจ้าของ โดยรวมแล้วดูเซอร้อย่างที่สุด เซอร์จนบางทีลิลนาก็เรียกว่าซกมก

“วางสิ แกให้เรื่องไหนผ่านก็ให้เขาทำสัญญามาเลย ฉันจะเซ็นให้” ลิลนาบอกอย่างแข็งๆ แล้วเดินเข้าไปนั่งบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน

“ก็เรื่องวะแก เท่าเดิมไหม” เจนจิราถามอีก คาดเอาไว้ว่าน่าจะเท่าเดิมคือสามเรื่องเท่านั้น

“เจ็ดเรื่อง”

“หา! อัยยะ แกไปไซร์ขาอ่อนท่าไหนวะ คุณเลโอเด็กน้อยน่าเขมือบของเราถึงได้ใจป่าทุ่มชะขนาดนั้น”

เจนจิราตาแทบถลน โทมกยครึ่งตัวพาดบนโต๊ะเพื่อจะได้จ้องหน้าลิลนา ประหนึ่งว่าเรื่องที่ได้ฟังเป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่สุดตั้งแต่หล่อนได้เกิดมาเป็นมนุษย์

“ฉันทำยิ่งกว่าไซร์ขาอ่อนอีก เอ้อ...กลุ้มวะ” ลิลนาบ่น ถอดแว่นตาหนาเตอะออกแล้วนวดคคิ่งระหว่างดวงตาทั้งสองแรงๆ

“ทำไรวะแก” เจนจิราถามอย่างใคร่รู้ ปกติลิลนาไม่เคยมีความลับกับเธออยู่แล้ว

“พนน”

“หือ พนนอะไร” เพื่อนซุกใช้ตามนิสัยคนช่างจ้อ ทำเอาลิลนาทำหน้าบูดใส่เพราะยังไม่อยากเล่า

“พรงี้จะเล่าให้ฟัง ตอนนี้อย่าทำอะไรก่อน”

ลิลนาบอกปิด รู้ดีว่าคงไม่ถึงวันพรุ่งนี้หรือคนที่ต้องบอกเพื่อนสาว กลับบ้านค่านี้นี้แหละ ยายเจนจิราตัวแสบคงได้ชักเธอจนพรวด

“ก็ได้ ฉันฉันไปทำงานแล้วนะ แกก็อย่าคิดมากล่ะ อีกไม่กี่วันก็สามสิบเอ็ดแล้ว เครียดมากๆ แกเร็ววะแก คิกๆ” เจนจิราล้อเลียน

“ยายเจน! อย่ามาพูดเรื่องแก่นะเว้ย ไปไกลๆ เลย” บรรณานิการคนสวยร้องไล่หลังเพื่อนรักแล้วนั่งกลุ่มอยู่หลังโต๊ะทำงาน ไม่รู้ว่าตอนนั้นคิดอย่างไรถึงได้ผลออกไปรับปากเลโอเข้า

“บ้าจริงๆ ฉันเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ ยายลิลเอ๊ย แก่แล้วยังโง่อีก” ลิลนากันด่าตัวเองอีกสารพัด อยากจะเข้าไปหาเลโอ ไปบอกเขาว่าขอยกเลิกการพนันทั้งหมด แต่ถ้าทำอย่างนั้นก็ไม่มีมืออาชีพ เดี่ยวได้โดนเด็กน้อยฝรั่งถอนหนอกเข้าให้

“กลับบ้านไปตั้งหลักก่อนก็ได้วะ” บอกตัวเองแล้วฉวยกระเป๋าถือ ก่อนจะออกจากบริษัทโดยฝากให้เพื่อนสนิทช่วยดูงานให้ พรุ่งนี้จะมาเคลียร์อีกที

วันนั้นทั้งวันลิลนาพยายามคิดหาทางออก เธอคงไม่มีทางยกเลิกการพนันในครั้งนี้ได้ จึงต้องหาทางเล่นงานคนอย่างเลโอให้เขาเพลียงพล้ำพ่ายแพ้ก่อนที่ตัวเองจะกลายเป็นแมวแก่เซื่องๆ ให้เสียร้ายหน้าละอ่อนอย่างเขาเคี้ยวเล่น เลโอเป็นเพลย์บอยตัวฉกาจ ต้องมีจุดอ่อนในความเก่งกาจของเขาบ้างล่ะนา

ลิลน่านั่งคิดนอนคิดกระทั่งเพื่อนสาวเลิกงานกลับมาที่คอนโดฯ หลังน้อย

เจนจิรานั่งขัดสมาธิบนโซฟาเดี่ยว ในมือมีเบะหมี่สามใหญ่ควั่น ขยส่งกลิ่นหอมทั่วห้อง ดวงตาหลังแว่นเลนส์ใสจ้องเพื่อนรักที่นอนทอดตัวยาวบนโซฟา ลิลน่ายังสวมชุดทำงานของวันนี้ และกำลังหน้าดำคร่ำเครียด คงจะคิดหนักเรื่องบางอย่าง อะไรกันนะที่ทำให้คนจริงอย่าง

ลิลนาเป็นเอามากถึงขนาดนี้

“ยายลิล” เจนจิราเรียก วางชามบะหมี่ที่เหลือแต่น้ำลงบนโต๊ะกระจกเตี้ยๆ ตรงหน้า

“หือ...อะไร” คนถูกเรียกขานรับแล้วถามกลับ ยังไม่ยอมลุกขึ้นนั่ง นัยน์ตากลมโตดำขลับที่ไม่ได้ถูกบดบังด้วยแว่นสายตา ทอดมองฝ่าเพดานพรางครุ่นคิด

“แกเล่าเรื่องเมื่อเข้าไปให้ฉันฟังเดี๋ยวนี้นะ” เจนจิราทวง

ลิลนาถอนหายใจ ไม่อยากเล่า แต่ก็ต้องเล่าเพราะยายเจนจิราคงตื้อให้เล่าจนกว่าเจ้าหล่อนจะรู้มันแหละ

“คือว่า...ฉัน...ฉันดันไปพัวพันกับเลโอไว้นะ”

“พัวพัน...อาฮะ เรื่องนั้นฉันรู้แล้ว แต่พัวพันอะไรล่ะ” เจนจิราทวนความจำให้ สีหน้าบ่งบอกว่ารำคาญจัด อยากให้ลิลนาเล่าเร็วๆ มือข้างหนึ่งยกกระป๋องน้ำอัดลมขึ้นกระดกถี่ๆ

“ก็...พัวพันว่าถ้าฉันทำให้เขารักได้ เขาจะกลับฝรั่งเศส”

พรวด!

“แค้กๆ อะไร! แค้กๆ อะไรนะ แกล่นบ้าอะไรเนี่ย”

เจนจิราส้าลักหน้าดำหน้าแดง น้ำอัดลมที่เพิ่งดื่มเข้าไปพุ่งพรวดออกมาทางเก๋าะไปทั้งตัว

ลิลนาจำต้องลุกขึ้น หญิงสาวหน้าตึงเมื่อความซกมกของเพื่อนสาวทำเอาใบหน้าของตัวเองโดนลูกหลงไปด้วย

“นั่นสิ ฉันก็ว่าฉันคงบ้าไปแล้วจริงๆ” เธอว่าพลางหากกระดาศเซ็ดหน้ามาซับใบหน้าสวยที่เลอะละอองน้ำอัดลม

เจนจิรายกมือเซ็ดริมฝีปากลวกๆ ปากก็ขมุขมิบให้พรเพื่อนรักที่ไปพัวพันอะไรแผลงๆ

“ยายลิล แก่เสริ้จเติกน้อยตาน้ำข้าวแน่ๆ เลโอเนะเสียผู้หญิงซัดๆ” บรรณาธิการมาดเซอร์ดูเพื่อนยกใหญ่ ให้เจ้าหล่อนได้รู้สำนึกว่า

สิ่งที่ทำลงไปนั้นสิ้นคิดสิ้นดี

“ยายเจน! แกจะตอกย้ำซ้ำเติมฉันให้มันได้อะไรขึ้นมาเนี่ย แค่นี้ฉันก็ล้มแล้วจะตายอยู่แล้วนะ” ลิลนาโอดครวญ หยิบแว่นสายตาที่เสียบไว้ที่คอเสื้อมาสวมอย่างกระแทกกระทั้น

“เฮ้อ...ก็แหงหาเรื่องใส่ตัวนี่นา ฉันว่าอิตาเจ้านายชั่วคราวนี่ต้องแอบเลี้ยงแกไว้แล้วแหละ เชื้อสิ”

“ตอนนี้ฉันไม่รู้ ฉันอยากรู้แค่ว่าจะทำยังไงให้เกมพนันมันยุติโดยเร็วที่สุด ฉันไม่มั่นใจตัวเองเลยว่าจะต้านทานเสน่ห์อันล้นเหลือของผู้ชายคนนั้นได้ แค่เขาจ้องตาฉันก็จะละลายแล้วแก ไฮๆ” ลิลนาสารภาพ ส่งเสียงร้องไห้เหมือนเด็กถูกรังแก

“เล่ารายละเอียดอีกนิดซิ เดี่ยวฉันช่วย” เจนจิราบอกแล้วนั่งเงิบฟังสิ่งที่ลิลนาเล่า ขณะเดียวกันก็ใช้สมองอันชาญฉลาดหาทางช่วยเพื่อนให้พ้นวิกฤติในครั้งนี้

“เอาสิ” เจนจิราโพล่งขึ้นหลังจากที่ลิลนาเล่าจบไปชั่วอึดใจ “แกก็บอกเขาว่าระหว่างที่คบกันเป็นแฟน เขาห้ามมีผู้หญิงคนอื่น ถ้าเขาผิดข้อตกลงนี้ก็ให้ถือว่าการพนันครั้งนี้แกลชนะ เพราะคนเป็นแฟนกันต้องห้ามนอกใจ” เจนจิรากล่าว

ลิลนายิ้มออก “ใช่! ฉันลืมเรื่องนี้ไปได้ยังไงนะ ขอบใจมากเพื่อน” เธอขู้นิวโป้งทั้งสองข้างให้เพื่อนรัก ใบหน้าที่อมทุกข์มาทั้งวันเริ่มมีรอยยิ้มเข้ามาทักทาย

“เพลย์บอยอย่างเลโอนะ อดใจไม่ไหวหรือ เชื้อฉันสิ” เจนจิราสบประมาท เลโอจะห้ามใจไม่ยุ่งกับหญิงอื่นได้หรือ เขาออกจะเจ้าชู้ขนาดนั้น แน่نونว่าถ้าเขาคิดนอกใจคู่เด็ด ลิลนาก็จะได้ใช้โอกาสนี้ยกเลิกการพนันโดยที่เจ้าหล่อนเป็นฝ่ายชนะ รับผิดชอบประโยชน์ไปเต็มๆ

“เสริจฉันละเด็กน้อย หึๆ” บรรณานิการคนงามหรือตาลงอย่างมาดหมาย คาดหวังว่าคู่ขวัญของเลโอจะช่วยให้เธอเป็นผู้ชนะโดย

ไม่ต้องลงมือทำอะไรเลย

เข้าวันต่อมา

กุหลาบแดงชื่อใหญ่วางอยู่บนโต๊ะทำงานของบรรณาธิการคนเก่ง ลิลนาเดินเข้าห้องมาอย่างงงงวย ผ่น้ำห้องที่เป็นกระจกใสทำให้พนักงานด้านนอกต่างมองเข้ามาในห้องของเธอเป็นตาเดียว พวกเขาและหล่อนคงสงสัยกระมังว่าใครคือเจ้าของดอกไม้ชื่อนี้

หญิงสาวเดินไปนั่งหลังโต๊ะทำงาน หย่อนกระดาษเข้าลิ้นชักแล้วสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อระงับความตื่นเต้น ก่อนจะยกชอกุหลาบขึ้นมาพิจารณา

“เลโอ?” ลิลนาเรียกชื่อเขาเมื่อเห็นป้ายเล็กๆ ปักอยู่กลางชอกุหลาบ นอกจากนั้นยังเขียนว่า *ยินดีต้อนรับผู้ทรงเป็นผู้หญิงของ เลโอ โบวีย์*

หญิงสาวทำหน้าแขง เธอไม่ได้อยากจะเป็นสักนิต ที่สำคัญ... เธอเกลียดชอกุหลาบ

“โไร่! ใครกันส่งกุหลาบสี่เลื้อดมาทักทายคุณ บก. แต่เข้า ดิกๆ” เพื่อนสาวจอมแสบแวบเข้ามาทักท้วงอีกตามเคย

ลิลนาหันไปมองพวกที่อยู่นอกห้องกระจก ซึ่งต่างกำลังซุกคอข้ามคอกตัวเองมองมายังเธอด้วยความใคร่รู้ เธอถึงตาใส่ พวกเขาเหล่านั้นจึงรีบนั่งลงบนเก้าอี้แล้วหันหน้าเข้าหาจอคอมพิวเตอร์เพื่อเริ่มทำงาน

“หยุดเลยยายเจนน ไ้พวกข้างนอกส่งแกมาละสิ” ลิลนาู้ทันลูกจากเก้าอี้ ขยับเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกระโปรงสีดำรัดรูปยาวแค่เข้าแต่ผ้าด้านข้างขึ้นมาถึงขาอ่อนให้เข้าที่ วันนี้เธอรวบรวมสติเบรียะ ปล่อยหางม้ายาวดูแลวลคล่อง หญิงสาวจงใจถอดแว่นสายตาออกแล้ววางไว้บนโต๊ะ

“แกก็รู้ว่าคนบริษัทนี่เขาอยากูรู้เรื่องแกกันทุกคน สวยเลิศเชิด

โสดอย่างแก่ข่าวมันเมาที่กันมันเว้ย” เพื่อนสาวสารภาพไม่คิดปิดบัง เพราะลิลนาไม่ใช่คนคิดมากเรื่องพรรคนี้ เจ้าหล่อนถือคติว่ามีปากก็พล่ามไปเถอะ เพราะเจ้าตัวไม่ได้เดือดร้อนด้วย

“จั้นแกไปประกาศให้ทั่วเลยนะว่าเจ้าของกุหลาบคือ เลโอ โบวิเยร์ และถ้าใครกล้าินทาฉันให้ฉันได้ยิน ฉันจะให้เลโอไล่ออกให้หมด โอเคนะเพื่อน” ลิลนาสั่งชะฉาน ขณะที่เจเนจिरาอำปากค่าง

“แหมๆ เป็นแฟนเจ้านายวันแรกก็บ้าอำนาจเลยนะหล่อนเฮอะ” บรรณารักษิการสุดเซอร์รี่องไล่หลังคนที่เพิ่งเดินออกไป

ลิลนาไม่ได้ไปไหนไกล แค่แวะเข้าไปที่ห้องข้างๆ ซึ่งผนังเป็นกระจกฝ้าที่ไม่สามารถมองเห็นคนที่อยู่ข้างในได้ชัดเจน

เลโอนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงานของเขา พิจารณาคอลัมน์ต่างๆ ที่ให้ทีมงานส่งเข้ามาให้ เพื่อจะนำมาใช้สำหรับแมกาซีนเล่มใหม่

“มอร์นิงครับ ป้าลิลคนสวย ชอบดอกไม้ที่แฟนคนนี้มีมอบให้ถึงโต๊ะทำงานหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มเอ่ยราวกับล่วงรู้ว่าใครเป็นคนเคาะประตูและกำลังก้าวเข้ามาในห้อง แม้ไม่ได้เงยหน้าจากเอกสารตรงหน้าก็ตาม

“ไม่ค่อยเท่าไรหรอก แต่ก็ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวพูดพลางเดินมาหาเขาที่หลังโต๊ะทำงาน

ชายหนุ่มประหลาดใจอย่างท่วมท้นเมื่อเก้าอี้ที่นั่งอยู่ถูกลิลนามุนออกจากตำแหน่งที่สมควร ตอนนี้อยู่ยืนอยู่ตรงหน้าเขา ตาคมผมยาว ผิวขาวจั๊ต วงหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางดูสวยเฉี่ยวปราดเปรี้ยว ที่สำคัญหล่อนไม่ได้สวมแว่น

“โอ๊ะโอ...เล่นอะไรครับนี่” หนุ่มกะล่อนย้อนถาม ใจเต้นตึกๆ อย่างไม่เคยเป็น ป้าลิลคนสวยกำลังเกี่ยวเนกไทเขาไปม้วนเล่นด้วยนิ้วเรียวกๆ ของหล่อน

“เปล่าเล่นจะเด็กน้อย ฉันเอาจริง”

“หือ...เอาจริงเรื่อง?”

“เรื่องดอกไม้แม่ฉันจะเกลียดกุหลาบเข้าไส้ แต่ถ้ามันเป็นของขวัญชิ้นแรกจากแฟนของฉัน ฉันก็ควรมาขอบคุณเขาจริงไหมล่ะ” เธอยิ้มยั่ว รู้สึกว่าทำตัวก้ำกั้นที่สุดนับตั้งแต่เกิดมาเป็นมนุษย์

“ด้วยการ...” เลโอทำหน้าที่ประหลาดใจ เขาไม่รู้ว่าหล่อนจะขอบคุณเขาด้วยวิธีใด ทว่าความคิดก็มีอันสะดุดเมื่อริมฝีปากนุ่มนวลของลิลาประทับลงมาอย่างรวดเร็ว หล่อนจูบเขาเบาๆ ที่ริมฝีปาก แต่มีหรือที่เขาจะยอม ยายป่าแก่รู้ฤทธิ์เด็กร้อยคนนี้น้อยเกินไปเสียแล้ว

“อ้อ...อ่อยอั้นอะ!”

ลิลาส่งเสียงอื้อ เลโอรวบร่างหล่อนมาไว้บนตัก ตรึงหล่อนไว้ด้วยมือขวา ส่วนมือซ้ายบังคับท้ายทอยหล่อนแล้วกดเข้าหาริมฝีปากเขา รสจุ่มพิศซาบซ่านหวานล้ำเกินบรรยายดูจะมีกระแสไฟลามเลียตั้งแต่ริมฝีปากกระทั่งถึงปลายเท้าของคนทั้งสอง

“อ้อ...พะ...พอ! พอก่อน แสกๆ” ลิลาหอบหายใจเมื่อเลโอถอนริมฝีปากออก เขามองเธออย่างพอใจ หญิงสาวหน้าแดง ริมฝีปากบวมนิดๆ ลิปสติกเลอะหน้อยๆ แต่ดูเซ็กซี่เหลือเกินในสายตาของคนมอง

“รู้สึกป่าลิลจะจูบไม่เป็นนะนี่ แต่ไม่เป็นไร เดี๋ยวผมสอนป่าลิลเอง รับรองว่าอีกสองเดือนต่อจากนี้ป่าลิลจะเป็นผู้หญิงที่จูบเก่งที่สุดในจักรวาลเลย หึๆ”

เลโอยิ้มพรวาย...พอกพอใจ ในขณะที่ลิลา กำลังเมารสจูบหญิงสาวพูดไม่ออก ลูกจากตักเขามายืนอย่างเงอะงะ เอามือแตะที่ริมฝีปาก หัวใจสั่นสะท้าน ขาทั้งสองข้างแทบจะยืนไม่ไหว

“อะ...เอ่อ...ความจริง อะ...ฉันมีเรื่องจะคุยกับคุณ แต่ตอนนี้ฉันคิดว่า เอาไว้...เอ่อ...ค่อยคุยตอนบ่ายจะดีกว่านะ ฉันไปละ” ลิลาแทบจะวิ่งออกจากห้อง แข็งขาสิ้นไปหมด มือข้างหนึ่งยังแตะริมฝีปาก แม้แต่ตอนที่เดินออกจากห้องเขามาที่ห้องของตัวเองแล้วก็ตาม

“แก...เป็นอะไรมากหรือเปล่าเนี่ย” เพื่อนรักรีบถามเมื่อเห็นท่าที่แปลกๆ ของลิลินา

“เป็น! เป็นมากด้วย ชะ...ขา ขาฉันสั้นไปหมดแล้ววายเจน” ลิลินาบอกพลางเดินไปนั่งหลังโต๊ะทำงาน หยิบกระดาษเช็ดหน้ามาถูปากแรงๆ

“อะไรของแกยะ ลิปสติกเลอะไปหมดแล้วนะ เอ๊ะ! หรือว่าแกกับบอสชั่วคราว...”

“เออ เด็กบ้านนั้นจวบฉัน” ยิ่งพูดลิลินายิ่งโมโหตัวเอง เธอไม่มีชั้นเชิงพอจะสู้เลโอได้เลยในเรื่องนี้

“หา! นี่วันแรกนะ แกถูกจูบแล้วหรือ”

“ลิปสติกเลอะขนาดนี้ แกคิดว่าฉันจะรอดไหม”

ลิลินาอยากฆ่าตัวตาย ไม่น่าเสียรู้เด็กเลย

“แกเสร็จเลโอแน่นังลิล” เพื่อนรักให้พรพร้อมรอยยิ้มขัน

ลิลินาอยากบ้าตาย อยากขว้างเพื่อนรักด้วยที่ทับกระดาษเสียจริง

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานจุดลิลินาให้หลุดจากความกังวล เธอเดินไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นแนบหู และพบว่าปลายสายคือ...

“คุณป้าที่รัก ตอนค่ำไปดินเนอร์ด้วยกันนะครับ ผมจองโต๊ะที่ร้านอาหารอิตาลีไว้”

“แต่ฉันไม่...”

“อย่าปฏิเสธนะครับป้าลิล นี่เป็นเดดไลน์ของเรา นะครับ”

เลโอส่งเสียงออดอ้อนมาตามสาย ลิลินาทำหน้าปู้เลียนใส่โทรศัพท์ เธอไม่เคยเจอเลโอในโหมดนี้ น่าขนลุกพิลึก

“เอ่อ...ได้ ได้สิ ที่ไหนล่ะ ก็โมง ฉันจะได้ทำตัวให้ว่าง” ลิลินาตอบ พวงแก้มยังแจ่มใสแฉ่งระเรื่อด้วยว่านี่เป็นเดดครั้งแรกในรอบ

สามสิบปี เธอไม่ค่อยมีเพื่อนมากนักเพราะตอนเรียนก็เอาแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือ ไม่ใช่หนังสือเรียนนะ แต่เป็นนวนิยาย ทำให้เธอพลาดสิ่งทีหล่อหลอมจิตใจให้สดใสฟุ้งฟุ้งซึ่งเรียกว่าความรัก

ใช่...เธอไม่เคยรักใครเลย อย่างมากก็แอบปลื้มรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยเท่านั้น

“สองทุ่มครึ่งผมจะไปรับที่คอนโดฯ นะ ตั้งใจทำงานนะครับ ป้าลิลของผม”

ตุ๊ด...

อีกฝ่ายวางสายไปแล้ว แต่ลิลนาเพิ่งจะยื่นหูโทรศัพท์ออกจากหูให้ตายเถอะ คำนี้เธอมีเดด

“ว่าไงแก เด็กแกชวนเที่ยวหรือ” เจนจิราถามอย่างใคร่รู้ แอบยิ้มพรายเมื่อเห็นสีแดงระเรื่อยังพาดทับที่โหนกแก้มของเพื่อนสาว

“อืม...เด็กบ้านนั้นรักฉันเต็มรูปแบบเลย ขึ้นเป็นแบบนี้ฉันแยแน่ เลโอทิ้งหล่อ ทั้งรวย ทั้ง...โอ๊ย! อยากตาย เอาไงดียายเจน”

เมื่อหาทางออกให้ตัวเองไม่ได้ ลิลนาก็เริ่มวิตก รสจุมพิตของเลโอยิ่งหวานล้ำชนิดจำไม่ลืม จวบนั้นมาพร้อมกับความร้อนผ่าวที่แผ่ไปทั่วร่างตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า คิดถึงที่โรชนอ่อนก็ลูกทุกที

เจนจิรายิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะตอบว่า “ดับเครื่องชนเลยแก อย่าลืมว่านี่เป็นเกม ถ้าแพ้พนันแกแยแน่ ดีไม่ดีเขาไล่ออก งานก็จะไม่มีทำนะจะบอกให้ อย่าอ่อนไหวกับสิ่งที่เลโอทำ เพราะมันเป็นแค่เกม”

หญิงสาวยิ้ม แต่นั่นยิ่งทำให้ลิลนาเจ็บหน่วงที่หัวใจแปลกๆ มันคอยแต่จะปฏิเสธว่าเรื่องที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องจริง มิใช่การเสแสร้ง ขนาดรสจุมพิตแสนหวานไฉยยังเป็นของจริงเลย

เจ้าของห้องกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ หนักใจในเรื่องนี้อย่างที่สุด

“ฉันรู้สึกไม่ค่อยดีเลย” เธอว่า

“แกกำลังเล่นกับไฟ อย่าหลงไปกับเปลวไฟที่กำลังเต้นระบำ มัน

กำลังล่อวงให้เกเดนเข้าไปหามัน แล้วแกก็จะถูกเผาทั้งเป็น เจ็บปวด
ทรมานเหมือนตาย...แต่ยังมีลมหายใจ”

“ยายเจน...” ลิลนาเรียกชื่อเพื่อนรัก เจนจิราพูดอะไรอย่างนั้น
ไม่หรอกน่า เธอไม่มีวันหลงไปกับคารมของเลโอ เขาต้องรักเธอและ
แน่นอนเธอไม่มีวันรักเขา เมื่อถึงกำหนดสามเดือนเขาก็จะไปจากที่นี่
และเธอจะได้กลับมาใช้ชีวิตแบบปกติสุขเหมือนเดิม

“ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากให้เลิกเกมพนันบ้าง” นีชะ มันไม่สนุก
หรอกลิล”

เจนจิราถอนใจเพื่อนรัก ลิลนาไม่เคยมีคนรัก แล้วดูเลโอสิ
ข้าของเสียอย่างนั้น กลัวว่าลิลนาจะเสียท่าถูกล่อวงให้ล้าเส้นความ
เป็นแฟน เธอกลัวว่าเพื่อนรักจะหลงเลโอจนใจหิวไม่ขึ้น แล้วสุดท้ายก็
ถูกเขาเซี่ยทิ้ง ไม่ได้ได้รับความรักตอบ แถมยังต้องออกจากงานด้วย
มันโหดร้ายเกินไป เธอไม่อยากเห็นภาพนั้น ภาพที่ลิลนาต้องมึนน้ำตา

“ไม่มีอะไรหรอกน่า เชื่อสิว่าฉันไม่มีวันรักเด็กนั้นหรอก ดูเขาสี
ถึงจะหล่อ รวย หุ่นล้ำ แต่อย่าลืมว่าฉันเกลียดคนเจ้าชู้ ฉันไม่มีวันรัก
เขาหรอกน่า เชื่อสิ”

ลิลนายืนยันหนักแน่น แต่เจนจิราสายหน้า

“ความรักมันรุนแรง แก่ต้านทานไม่ไหวหรอกลิล”

“แกู้ได้ยังงี้สิ แกก็ไม่เคยมีความรักนะยายป้าแก่” ลิลนาแขวะ
เพื่อนสาว

เจนจิราแบะปาก “ฉันอ่านในนิตยสารมานะ พิษรักมันช่างร้ายแรง
ไร้ทางรักษา มีแต่รอวันตาย ตายอย่างทรมานด้วย” หญิงสาวขู่

ลิลนาทำหน้าขยาด แต่เธอไม่กลัวหรอกนะ ต้องลองดูกันสักตั้ง
เชื่อสิว่าเธอไม่มีวันรักคนเจ้าชู้อย่างเลโอหรอกน่า

“ฉันว่าวันนี้ฉันเก่งงานสักวันดีกว่า” บอกเพื่อนสาวแล้วเธอก็หยิบ
กระเป๋าถือในลิ้นชักออกมา ดวงตามีประกายบางอย่างที่จริงจังเสีย

เหลือเกิน

“แกจะไปไหน ช่วยฉันอ่านต้นฉบับเลยนะ มีเมลมาเกือบครึ่งร้อยตั้งแต่ปลายเดือน ฉันยังใล่อ่านไม่หมดเลย”

เจนจิราทำหน้ามึนเมื่อนึกถึงอีเมลจากนักเขียนที่ส่งต้นฉบับมาให้พิจารณา เธออ่านคนเดียวไหวนะ ถ้าไม่มากจนเกินไป

“เอาไว้ก่อนเถอะแก วันนี้ฉันจะไปทำสวยที่สปา คินนี่เลโอต้องประทับใจในความสวยของฉัน เอาให้ตะลึงตาค้างกันไปข้างเลย” ว่าแล้วก็แลไปที่แว่นสายตา ไม่ใส่ใจจะหยิบมาใส่กระเป๋า เธอจะเลิกสวมตั้งแต่วันนี้แหละ

“ไหวหรือแก แน่ใจนะว่าจะไม่เอาเจ้านี้” เพื่อนสาวชูแว่นตาให้ลิลนาดูอีกรอบ

“ไม่! ตั้งแต่วันนี้ไปฉันจะใส่คอนแทกต์เลนส์” ลิลนาบอกชัดเจน แล้วลุกขึ้นจากเก้าอี้

เจนจิราตามเพื่อนสาวออกไป เริ่มหนักใจกับสิ่งที่เพื่อนสาวทำ จะเวิร์กแน่หรือ กลัวว่าลิลนาจะตกม้าตายตอนจบ หลงรักเลโอไปจริงๆ นะสิ เฮ้อ...

สองทุ่มครึ่ง คอนโดฯ ของลิลนา

เลโอสวมชุดสูทสีเดียวกับเสื้อนอน ยืนฟังวิทยุโรปราคาแพงอยู่หน้าคอนโดฯ ลิลนากำลังลงมาหาเขา หญิงสาวคงประหลาดใจเมื่อเขารู้ว่าหล่อนอยู่ที่นี้ ลิลนายังต้องประหลาดใจอีกหลายครั้งหากคิดจะทำให้เขารัก แต่เชื่อเถอะ ไม่มีวันนั้นหรอก ลิลนาอายุห่างจากเขาตั้งสามปีนะ ไม่มีทางที่เขาจะหลงรักคนแก่กว่าหรอก่น่า

“รอนานไหมคะที่รัก”

เลโอหันไปตามเสียงที่ตั้งอยู่ข้างหลัง และลิลนาก็ทำให้เขาประหลาดใจ หล่อนสวมชุดเกาเขาสีน้ำทะเล มีผ้าพันคอผืนบางพาด

ที่ลำคอโดยชายหย่อนไปด้านหลัง เส้นผมที่เคยรวบตั้งอยู่เป็นนิตยภั
ถูกปล่อยให้สยายออก รั้งกับพวงแก้มอิมสวย ริมฝีปากอิมตึง จมูกโด่ง
น่ารัก และดวงตาอันสุกสกาว ดวงตาที่ไร้ซึ่งสิ่งบัง...หล่อนไม่ได้สวม
แว่นอีกแล้ว

“จะตะลึงอีกนานไหมคะ คุณต้องทำใจหน่อยนะที่มีแฟนสวย”
ลิลนายิ้มยั่วทั้งที่ใจกำลังเต้นแรง เธอเข้าใจไม่ผิดใช่ไหม เลโอกำลัง
ตะลึงในความงามของเธอ

“โอ...พระเจ้า ป้าลิลของผมหายไปไหนกันนี่” เขาเอ่ยแล้วเดิน
ไปรับสาวเจ้าที่กำลังลงบันไดมา ชุดหล่อนยาวกรอมเท้าจนต้องถลก
กระโปรงขึ้นเล็กน้อยให้ชายไม่ระไปกับพื้นจนเกะกะการก้าวเดิน

ลิลนายิ้มขันเมื่อได้ยินวาจาของเขา

“มันอาจจะดูแปลกไปในสิ่งที่ฉันทำนะคะ แต่ฉันว่าคนที่
เป็นแฟนกันก็ต้องอยากสวยให้แฟนตัวเองดูใช่ไหมล่ะ” เธอย้อนถาม

เขาพยักหน้าหงิกๆ แทนคำตอบ

“แล้วเป็นยังไงคะ ฉันสวยหรือเปล่า”

“สุดๆ ไปเลยที่รัก บาดจิตบาดใจ” เลโอกล่าวพร้อมรอยยิ้ม
ดวงตาสีน้ำตาลทองยังจ้องมองแต่ลิลนา อยากจะจูบหล่อนสักครั้ง
แต่สถานที่ไม่อำนวยเอาเสียเลย

หญิงสาวยิ้มเขินเมื่อได้ยินอย่างนั้น ทั้งตื่นเต้นและดีใจจน
หลงลืมไปว่านี่มิใช่ความสุขที่จริงแท้ ความสุขในตอนนี้นั้นมันเป็นสุขแค่
ตอนที่อยู่ในเกมพนันเท่านั้น

ทั้งสองออกจากหน้าคอนโดฯ ในเวลาต่อมา เลโอพาลิลนา
ไปดินเนอร์ได้แสงเทียนที่ร้านอาหารอิตาลีแห่งหนึ่งภายในโรงแรมชื่อ
ดังกลางกรุง หญิงสาวไม่ชอบบรรยากาศหรรษา เพราะไม่ค่อยคุ้นชินกับ
การวางตัว ได้แต่นั่งรับประทานอาหารไปเรื่อยๆ แม้ว่ามันจะเลี่ยน

มากกว่าอร่อยก็ตาม

“เอาของหวานใหม่ครับที่รัก” เขาถามเมื่อเสร็จสิ้นจากอาหาร
คาว จิบไวน์แดงนิดหน่อยพอให้กระชุ่มกระชวย

ลิลนาสายหน้า จ้องมองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามแล้วอยากจะพูด
อะไรบางอย่าง

“คนเป็นแฟนกันต้องจริงใจใช่ไหมคะ”

“อาฮะ” เขาขานรับ วางแก้วไวน์ลงบนโต๊ะแล้วจ้องลิลนา ฝ้า
รວ່າหล่อนจะเอ่ยสิ่งใด

“ฉัน...ไม่โอเคกับที่นี่ คือ...มันไม่ใช่ฉัน แต่ฉันยอมรับว่านี่คือตัว
ตนของคุณ โอเค...คุณหล่อ คุณรวย สังคมคุณเป็นแบบนี้ ฉันเข้าใจ
และพยายามที่จะกลมกลืนกับมันให้มากที่สุด คุณเห็นความตั้งใจของ
ฉันใช่ไหม”

เขาพยักหน้า จ้องมองความงามพิลาสพิไลแล้วลมหายใจก็
สะดุด ไม่น่าเชื่อว่าลิลนาจะซ่อนความงดงามเอาไว้ได้เพียงเพราะแว่น
สายตาดำตาเธออะเพียงอันเดียว

“แล้วอะไรละที่มันเป็นตัวคุณ คนรักกันต้องแชร์ความเป็นตัวตน
ให้กันและกันรู้ไม่ใช่หรือ นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ การศึกษาจิตใจ”

“ฉันพอเข้าใจนะเลโอ แต่เชื่อเถอะว่าคุณต้องไม่ชอบการใช้ชีวิต
ในแบบของฉันแน่”

ลิลนาทำท่ายออยู่ในที่ ริมหวีปากสีชาดระเรื่อแยมย้อมอย่างเจ้าเล่ห์

“อะไรทำให้คุณมั่นใจล่ะ” เขาย้อนถาม โนมัตวเข้าหาอีกฝ่าย
เวลานี้มีเพียงแจกันดอกไม้ใบเล็กๆ เท่านั้นที่กั้นกลางระหว่างคนทั้งคู่
โต๊ะไม่ได้ใหญ่มาก ทั้งสองจึงจ้องตากันได้อย่างชัดเจน ทำให้ลิลนา
เกือบจินตต้องเสไปมองกุหลาบในแจกัน

“ล้างสังหรณ์มั้งคะ” บอกแล้วก็ยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ รสชาติห่วย
บรม ไม่อร่อยสักนิด แต่ยอมรับว่าแอลกอฮอล์ที่ผสมอยู่ในนั้นช่วยลด

ความเก๋อเงินยามที่ถูกจ้องจากดวงตาของเลโอได้ดียิ่งนัก

“นั่นเราก็ต้องพิสูจน์ ผมจะเรียกให้เขามาจัดการค่าเสียหายบนโต๊ะ แล้วเราจะได้ไปกันเสียที่ ผมชักอยากรู้แล้วสิว่าเด็ดแรกของเราคูณจะพาผมไปไหน ไปกินอะไร และที่สำคัญ มันจะนำประหลาดใจแค่ไหนเชียวะ”

เลโอเอ่ยอย่างใครรู้ กระจกไวน์ที่เหลือในแก้วจนเกลี้ยง ขณะที่ลิลนามองเขาแล้วยิ้มอย่างนึ๊กสนุก เธอจะพาเขาไปกินอะไรที่ไหนดีนะ เขาจะได้จำไม่มีวันลืม แน่نونว่าต้องเป็นตัวตนของเธอจริงๆ ตัวตนซึ่งคนที่เป็นคนรักจะต้องทำให้ชินหากต้องมาใช้ชีวิตร่วมกัน แต่เอ๊ะ... เธอจะจริงจังกับเกมพนันครั้งนี้มากเกินไปหรือเปล่านี้

ลิลนาเป็นคนบอกทางเมื่อทั้งสองก้าวขึ้นรถเรียบบรรยากาศดีลิลนาถึงได้อยากให้เขามาสัมผัส

ชายหนุ่มดับเครื่องยนต์เมื่อมาถึงร้านอาหารข้างทางแห่งหนึ่งที่ห่างไกลคำว่าหรรษาฟูฟ่า เพราะเป็นเพียงเพิงเล็กๆ ที่มีโต๊ะนั่งอยู่ด้านหน้า แม้จะดูสะอาดตาแต่ก็ไม่สวยงาม

“พระเจ้าช่วยด้วยเถอะ คุณจะพาผมลงไปกินอะไรที่นี่”

“ทำไม่คะ ถึงเป็นแคร์้านข้างถนน แต่ร้านนี้ก็สะอาด อีกอย่างนี่เป็นไลฟ์สไตล์ของฉัน คุณพอจะลดตัวลงไปสัมผัสมันได้ไหมคะ”

คำเชิญชวนถึงประชิดทำให้เลโอต้องก้าวลงจากรถอย่างช่วยมิได้ เขาอยากลงไปเปิดประตูให้หล่อนนะ แต่เห็นได้ชัดว่าลิลนาก้าวลงไปก่อนเสียอีก ชายชุดสวยลากไปกับพื้นหล่อนยังไม่แยแสแม้แต่น้อย

“นั่งสิคะรูปหล่อ หรือต้องรอคนมาเลื่อนเก้าอี้ให้ บอกให้รู้เลยนะว่าที่นี่ไม่มี” ลิลนาบอกแล้วยิ้ม นึกซันท่าทางแก้กั๊งของอีกฝ่ายดูเหมือนว่าเลโอจะไม่ชอบบรรยากาศของร้านอาหารอีสานริมทาง เขา

ยื่นหน้าซ้ายแลขวาเป็นตัวตลกให้ลูกค้าคนอื่นหันมามองแล้วหันกลับไปกระซิบกระซาบกับเพื่อนร่วมโต๊ะ

“เลโอ เลโอคะ มันนั่งได้น่า เชื่อฉัน ไวใจฉันสิ” หญิงสาวบอกแล้วลุกขึ้นนิดๆ เอื้อมมือไปดึงร่างสูงให้นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ตอนนี้ลูกค้าเกือบทุกโต๊ะหันมามองพวกเธอเป็นตาเดียว คงจะนึกขันที่เห็นสาวสวยสวมชุดราตรียาวเพื่อยกกับหนุ่มหล่อลูกค้าครึ่งสวมชุดสูทเต็มยศมานั่งที่ร้านอาหารข้างทางแบบนี้

“ผมไม่ชินกับบรรยากาศแบบนี้ ไม่รู้สิ มัน...”

“ซู...ฉันก็ไม่ชินกับอาหารอิตาลีแล้วก็คอนแทกต์เลนส์นี้ด้วย แต่ที่ฉันทำลงไปทุกอย่างก็เพื่อคุณ เออะคะ ที่นี้คุณพอจะเสียสละเพื่อทำตัวให้ชินกับที่นี่จะได้อะไรไหม” ถามเขาแล้วเธอก็เฝ้ารอคำตอบ

เลโอจ้องมองคนตรงหน้าอย่างทึ่งๆ ลิลนามีวิธีทำให้เขาต้องยอมศิโรราบเสมอ

“โอเค...ถ้าผมต้องเสียคุณต้องดูแลผมด้วย” เขาดักทาง แต่ลิลนาสายหน้าดิ๊ก

“ไม่มีทาง เพราะถ้าคุณต้องเสีย ฉันก็คงนอนอยู่บนเตียงข้างๆ คุณนั่นแหละ คิกๆ”

คำตอบติดตลกทำเอาเลโอยิ้มได้ เริ่มรู้สึกดีขึ้นมาเล็กน้อย อาจเพราะป่าแก่คนสวยที่นั่งอยู่ตรงข้ามกระมัง บางทีลิลนาก็น่ารัก แม้ว่าหล่อนจะอายุมากกว่าเขาถึงสามปีก็เถอะ...ไม่มี แค่สามปีต่างหาก

ลิลนาเริ่มสั่งอาหาร ในขณะที่เลโอหยิบช้อนกับส้อมขึ้นมาพิจารณา เขาล้วงเอาผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดช้อนกับส้อมของตัวเอง ไม่ลืมที่จะเช็ดให้ลิลนาด้วย

หญิงสาวยิ้มอย่างอ่อนโยนเมื่อเห็นสิ่งที่เขาทำ ดูไม่น่าเชื่อเมื่อเห็นคนอย่างเลโอกำลังทำสิ่งเล็กๆ เพื่อคนอื่น

“ไม่ต้องทำถึงขนาดนั้นก็ได้อ่า...เขาล้วงมาแล้ว ที่นี้ดื่มน้ำเต๋อด

ไว้สำหรับลวกช้อนกับส้อมให้ลูกค้าโดยเฉพาะ คุณอย่ากังวลนักเลย รออร่อยกับอาหารดีกว่าน่า รับรองว่าแซ่บ”

ลิณายืนยิ้มพร้อมรอยยิ้มที่ทำให้เลโอใจสั้น หญิงสาวเป็นคนสวย แต่ความสวยนั้นถูกซ่อนไว้ใต้แว่นสายตาเลนส์หนา เขามองข้ามหล่อนมาได้อย่างไรตั้งครึ่งปี ถ้าไม่มีเรื่องพนันบ้าง นี่เขาคงไม่รู้ว่าตอนที่ถอดแว่นออกลิณาคือเป็นเช่นไร ไม่ใช่ความสวยหรอขณะที่แตกต่างจนน่าค้นหา แต่นิสัยใจคอของหล่อนต่างหากที่เขาชักอยากสัมผัสให้ลึกถึงขั้วหัวใจ

ระหว่างที่เลโอกำลังตกอยู่ในภวังค์ สัมตำจานแรกก็ถูกนำมาเสิร์ฟ

“มาแล้วคะ นี่สัมตำไทยนะ ไม่เผ็ดมาก ลองสิ” หญิงสาวตักสัมตำใส่จานให้เขาหนึ่งคำ

เลโอตักเข้าปากอย่างขลาดๆ เขาเคี้ยวอย่างไม่ค่อยมั่นใจนัก เมื่อเคี้ยวได้สองสามครั้งก็กลืนสัมตำคำนั้นลงท้อง ก่อนจะบอกลิณาว่า “บอกเขาว่าเอาแบบนี้อีกจาน แต่ขอเผ็ดกว่านี้นะ”

ลิณายิ้มกว้างเมื่อได้ฟัง และจัดการสั่งสัมตำให้พ่อลูกครึ่งรูปหล่อ ระวังรอสัมตำจานที่สอง อาหารอื่นๆ ก็ถูกลำเลียงขึ้นโต๊ะไม่ว่าจะเป็นซูชิหน่อไม้ ตับหวาน น้ำตกเนื้อ หรือแม้แต่ปากเปิดทอดอะไรที่เธอเคยรับประทานแล้วออร่อยหญิงสาวก็สั่งมาวางบนโต๊ะให้คู่เด็ดหวังว่าเขาจะประทับใจจนจำไม่ลืมนะ

2

พนักใจ

สองหนุ่มสาวใช้เวลาอยู่ที่ร้านลาบริมทางราวๆ ชั่วโมงเศษ ก่อนที่เลโอจะชวนกลับเพราะรู้สึกบ่นปวนในช่องท้อง เขายอมรับว่า เดตแรกกับลิลนาทำให้ประทับใจมาก โดยเฉพาะรอยยิ้มของหล่อน และอาหารอีสานสุดแซ่บ แต่ดูเหมือนว่าอย่างหลังกำลังทำร้าย กระเพาะบางๆ ของเขา

“ไหวไหมคะ ฉันว่าคุณทำหน้าแปลกๆ” ลิลนาตั้งข้อสังเกต ดูเหมือนว่าเลโอจะขมวดคิ้วทุกสามนาที่ เขาต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่ๆ

“ปะ...เปล่าๆ เปล่านี้ ผมสบายดี”

เขาบอกแล้วลุกขึ้นยืนหลังจากชำระค่าอาหารที่ถูกอย่างเหลือเชื่อ ไม่ได้เศษเสี้ยวค่าไวน์ที่เขาดื่มในร้านอาหารอิตาลีแม้แต่หยด

“แนใจนะ”

“แนนอน” เมื่อเขายืนยัน ลิลนาถึงได้ยอมก้าวออกจากโต๊ะ ทั้งสองเดินกลับมาที่รถ โดยระหว่างนั้นเลโอได้ทำบางอย่างที่ทำให้หญิงสาวใจสั้นไหว

“คุณลิล เดียว” เขาร้องบอก

ลิลนาเดินอยู่ห่างจากเขาเพียงสองก้าว ตอนนี้หล่อนหยุดเดิน แล้วเอี้ยวกายกลับมา

“อะไรคะ”

“ชายกระโปรงคุณนะ มันเลอะหมดแล้ว” เขาว่าแล้วก็มลงซ้อนเอาชายกระโปรงที่ยาวระพี้นขึ้นมาทำไว้หลวมๆ ซึ่งช่วยให้ลิไลนาเดินสบายขึ้น แต่ก็ทำให้ลำคอของหญิงสาวตีบตันขึ้นมาตื้อๆ หัวใจข้างในอกสั่นไหวอย่างรุนแรง ไม่เคยเลย ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนมาทำให้เธอแบบนี้

“เอ่อ...ขอบคุณ ขอขอบคุณนะคะ ฉันทำเองได้” บอกแล้วก็ขอชายกระโปรงคืน ลมแรงจากรถคันหนึ่งซึ่งเพิ่งแล่นจากไปทำเอาขาเรียวที่ชายกระโปรงเล็กขึ้นถึงหัวเข่ารับรู้ได้ถึงความเย็นของแรงลมนั้น

เลโอไม่ได้คืนชายกระโปรงให้ แต่ยิ้มกระซกใจให้เธอก่อนจะบอกว่า

“เดินไปเถอะครับ ผมช่วย”

“ค่ะ”

ลิไลนาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรนอกจากการตอบรับ เลโอเดินอยู่ข้างกัน แต่เธอไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้ามองเขา รู้สึกขี้ขลาดถ้าจะมองหน้าคนที่กำลังทำให้ใจเธอสั่น เขารูปหล่อ เป็นลูกครึ่ง รวยด้วย มาดโก้ ดูดี แต่น่าเสียดายนะที่ทุกสิ่งทุกอย่างมีคำว่าเกมพนันขวางทางอยู่ เธอจะไม่รับเอาสิ่งดีๆ ที่เขาทำให้มาจรรีกรในใจ เธอจะมองผ่าน จะทำเป็นมองไม่เห็น เพื่อที่จะไม่ต้องจำ

สามสิบนาทีให้หลังลิไลนาก็เริ่มอยู่ไม่เป็นสุข หญิงสาวอยู่บนรถคันโก้ของเลโอ แต่ทางที่เขาบังคับพวงมาลัยให้รถเคลื่อนผ่านมีช่องทางที่จะพาเธอกลับที่พัก

“เลโอคะ จะเลี้ยวทำไมคะ คอนโดฯ ของฉันต้องตรงไปจากนี้ อีกลิบกิโล” ลิไลนาว่า หันมองข้างหลังก็เริ่มใจไม่ดี ไม่ช่องทางกลับที่พักของเธอที่นี่

“ขอโทษทีนะคุณลิล แต่ขอเวลานิดหน่อย เอ่อ...ผมแค่อยากเข้าห้องน้ำ” เขาบอก คิ้วขมวดมุ่นเพราะข้าศึกเริ่มบุกโจมตีที่ประตูหลัง ดูเหมือนว่าลิลน่าจะทำพิษเสียแล้ว

“คุณจะไปเข้าที่ไหนคะ ทางกลับบ้านฉันมีปัม เราแวะเข้าที่นั่นได้”

“ไม่ๆ มันไม่สะอาด ผมไม่ชอบ ขอแวะที่ห้องผมแป๊บเดียว แป๊บเดียวจริงๆ ขอร้องเถอะ” เขาร้องขอ

ลิลนาหน้าเสีย “คุณคงไม่คิดจะเคลมฉันตั้งแต่เดดแรกใช่ไหม” เธอถามอย่างขลาดๆ

เลโออยากฆ่า แต่ฆ่าไม่ออก เขาปวดท้องจะเข้าห้องน้ำ หล่อนยังคิดว่าเขาจะมีจิตพิศวาสใครได้อีกหรือ

“โอ...ปาลิลที่รัก ผมปวดท้องจริงๆ” เลโอยืนยัน

ลิลนาทำหน้ามู๋ เป็นจังหวะเดียวกับที่รถคันใกล้เคียงไปจอดใต้ถุนอาคารสูงซึ่งเป็นคอนโดฯ ที่เขาพักอยู่ จากนั้นลิลนาก็แทบจะถูกลากลงจากรถด้วยความรีบ

ปัง!

ประตูห้องน้ำถูกปิดทันทีที่เจ้าของหายเข้าไปในนั้น ลิลนาเย็นหอบอยู่หน้าประตูเข้าห้องเพราะถูกลากให้เดินกึ่งวิ่งตั้งแต่หน้าลิฟต์มาถึงที่นี่ หญิงสาวช่วยปิดประตูห้องให้เขา ก่อนจะพาร่างสมส่วนมายืนคว้างอยู่กลางห้อง เลโอเข้าห้องน้ำที่ประตูอยู่ซิดส่วนของห้องครัวแบบตะวันตก เธอเดินไปแถวๆ นั้นเพื่อว่าเขาจะต้องการความช่วยเหลือ

“ผู้สู เลโอคะ คุณต้องการอะไรไหม อย่างเช่นกระดาษชำระหรือไม่ก็...”

ลิลนาพูดไม่ทันจบเสียงกดชักโครกก็ดังแทรกคำถาม ทว่าท่ามกลางเสียงชักโครกก็มีเสียงอื่นติดมาด้วย เธอเดาว่าฟอรูปหล่อ

คงจะอายเพราะทำเสียงดังตอนนั่งชักโครกกระมัง

หญิงสาวเดินมานั่งบนโซฟาสีเทาตัวยาวซึ่งตั้งอยู่กลางห้อง ด้านหลังเป็นโต๊ะอนเนกประสงค์ขนาดหกที่นั่ง มีตะกร้าเล็กๆ ใส่ผลไม้วางอยู่ ที่นี้ตกแต่งอย่างโมเดิร์น เรียบง่าย แต่หรรดูดี สวมกับที่เป็นห้องพักของเขา

ลิลนายิ้มขึ้นทุกครั้งทีคนในห้องน้ำส่งเสียงปู้ดปาดให้ได้ยิน ทั้งชั้นและสงสารจับใจ นั่งรออยู่สักพักเลโอก็เปิดประตูห้องน้ำออกมาในสภาพที่เนกไทหลุดลุ่ย เส้นผมชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“ให้ตายเถอะ คุณเป็นผู้หญิงคนแรกที่ได้ยินเสียงอุบาทว์นั้นตอนผมนั่งชักโครก”

เลโอประกาศอย่างหัวเสีย ลากสังขารที่เริ่มอ่อนแรงมานั่งข้างลิลนา รู้สึกเสียความมั่นใจเมื่อต้องทำเรื่องน่าอายให้หล่อนรับรู้

หญิงสาวยิ้มขึ้นเมื่อเขาเอ่ยเช่นนั้น “อย่าคิดมากสิคะ ฉันท่ะ... ออกจะภาคภูมิใจ ฮ่าๆ” ลิลนาหัวเราะเสียงดัง ทำเอาเลโอหน้ามู่ยอยากจะได้ตอบสาวเจ้าเพื่อเอาคืน แต่สังขารไม่ค่อยอานวย เพราะวินาทีต่อมาเขาก็ต้องวิ่งเข้าห้องนอนเพื่อไปเข้าห้องน้ำที่อยู่ในนั้น

ลิลนามองตามอย่างเป็นห่วง ที่เขาเป็นแบบนี้ก็เพราะเธอ บางทีกระเพาะของเลโออาจไม่ถูกจริตกับอาหารพื้นๆ ที่เธอพาไปรับประทานก็เป็นได้ จากนั้นเธอก็เดินตามเขาเข้าไปข้างใน

“เลโอคะ ต้องการอะไรก็บอกนะ ตอนนี้ฉันอยู่ในห้องนอนคุณแล้ว” หญิงสาวร้องบอกคนที่อยู่ในห้องน้ำ

“มาย...” นั่นคือคำตอบของเขา ก่อนที่เสียงดังปู้ดปาดจะเล็ดลอดออกมาจากห้องน้ำให้ลิลนาได้ยิน

หญิงสาวยิ้มขึ้นอีกครั้ง เดินมาทั้งกายลงบนที่นอนหนานุ่ม ห้องนอนของเลโอไม่ได้แตกต่างกับห้องข้างนอกมากนัก ยังเป็นโทนาสีเทาและขาวแบบเรียบๆ เธอไล่สายตาส้ารวจรอบห้องแบบละเอียด

ในใจก็ย่ำเป็นลิบเป็นร้อยครั้งว่านี่คือห้องของผู้ชาย ผู้ชาย และผู้ชาย!

“อยากจะบ้าตาย ฉันอยู่ในห้องผู้ชายจริงๆ หรือนี้”

ลิลนาถามตัวเอง มือเรียกวาดไปด้านหลัง เอนกายเล็กน้อยแล้วหลับตาลง กลิ่นกายบุรุษช่างน่าหลงใหล เธอสูดกลิ่นเข้าไปเต็มปอด กลิ่นหอมของน้ำหอมผู้ชายยังกรุ่นอยู่ภายในห้อง ถ้าไม่มีการพนันเธอไม่มีโอกาสสูดกลิ่นค่าความเป็นส่วนตัวของเขามากถึงเพียงนี้แน่ๆ

แอ็ด...

เสียงประตูห้องน้ำเปิดออกซ้าๆ เลโอเย็นพึงกรอบประตูในสภาพที่แตกต่างกับเมื่อหัวค่ำอย่างสิ้นเชิง เขาถอดสูทออก ตามด้วยเสื้อเชิ้ตที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ และทิ้งลงตะกร้าข้างประตูนั้น

“ขอโทษที่ทำให้คุณยุ่งยาก แต่ผมคงไปไหนไกลจากห้องน้ำไม่ได้แน่ๆ เออ...คุณช่วยส่งผ้าเช็ดตัวในตู้ให้ผมหน่อยจะได้ไหม” เขาวอนขอน้ำเสียงโรยแรง

ลิลนารีบไปควานหาผ้าเช็ดตัวมาส่งให้ เขาดูเหนื่อยๆ คงเพราะร่างกายสูญเสียน้ำจากการขับถ่าย

“ฉันต่างหากที่ต้องขอโทษ คุณเป็นยังไงบ้าง ไหวหรือเปล่า ไปหาหมอดีไหม”

“ไม่! ผมกลัวเข็ม”

ปัง!

ประตูห้องน้ำปิดอีกครั้ง ลิลนาอ้าปากหวอ พ่อเจ้าประคุณ รูปหล่อร่างบึกเบิ้มดันใจปลาซิวกลัวเข็ม น่าตลกชะมัด แล้วเธอจะทำอย่างไรดีล่ะ

หญิงสาวนั่งรอคนที่ทำธุระในห้องน้ำอยู่ราวครึ่งชั่วโมง เสียงกดชักโครกดังสลับกับเสียงครางโอดโอย เขาคงทรมานเพราะถ่ายท้องอย่างหนัก

“ใช่ ท้องเสียก็ต้องกินน้ำตาลเกลือแร่สิ ทำไมเพิ่งนึกออกนะ

ยายลิล” ลิลนาดีดนิ้วดังเป๊าะเมื่อคิดได้ ลูกจากเตียงที่นั่งอยู่ตั้งนาน ออกไปหาน้ำตาลเกลือแร่ในครัว มีกล่องยาสามัญประจำบ้านอยู่ในตู้ใบหนึ่งเหนือเตาไฟฟ้า เธอจัดการหาน้ำตาลเกลือแร่ เมื่อเจอก็รีบนำมาผสมกับน้ำดื่ม ได้น้ำตาลเกลือแร่หนึ่งเหยือกใหญ่ ดื่มให้พุ่งป้องกันไปข้าง

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ลิลนาเคาะประตูห้องน้ำเมื่อเข้ามาในห้องส่วนตัวของเธออีก รอบ

“อืม...ป่าลิล...ผมไม่ไหวแล้ว เอารถผมกลับบ้านไปเลยก็ได้ ผมเพลี่ย...ขับรถไม่ไหวจริงๆ” เลโอสารภาพผ่านบานประตูออกมา

“บ้าน่า ฉันจะทิ้งคนป่วยได้ยังไง คุณลูกไหวไหม ฉันชงน้ำตาลเกลือแร่มาให้ ดื่มหน่อยนะคะ จะได้มีแรง” บอกแล้วก็เฝ้ารอให้คนข้างในเปิดประตู

ผ่านไปสักครู่เลโอก็แงประตูออกมา เขาชุ่มผ้าเช็ดตัวผืนเดียว หน้าซีดกว่าปกติ มีหยดน้ำเกาะพราวไปทั่ว ชายหนุ่มยื่นฟิงกรอบประตู เอ้อมมือมารับเอาเหยือกน้ำตาลเกลือแร่กับแก้วไปเทดื่มหลายอีก

“ขอบคุณนะ...ผมไม่คิดว่าคุณจะอยู่ คุณภาพผมสิ สารรูปทุเรศมากเลย” เขาประชดตัวเอง แต่ลิลนากลับยิ้ม

“ก็คุณท้องเสียนี้คะ ดื่มนิดนะ ถ้าค่อยยังชั่วแล้วก็อาบน้ำนอนเถอะคะ จะได้มีแรง” เธอแนะ แล้วรับเอาเหยือกที่มีน้ำสีส้มกลับคืนมา มันพร่องไปเกือบครึ่ง

เลโอพยักหน้ารับคำอย่างว่าง่าย

ลิลนาได้ยินเสียงน้ำดังซ่าๆ ภายในห้องน้ำ ก่อนที่ประตูจะเปิดออกมาอีกครั้งในไม่กี่นาทีถัดมา

“ฉันไปรอข้างนอกนะคะ คุณแต่งตัวแล้วชานอนเลยก็ได้ ไม่ต้องห่วงฉันหรอกคะ ฉันจะอยู่เป็นเพื่อนคุณเอง”

“หืม...อยู่เป็นเพื่อนนั้นแหละ แล้วคุณไม่กลัวผมหรือไง” เขาถามด้วยความสงสัย ก่อนลากสังขารไปยังตู้เสื้อผ้า

“ไม่รู้สิคะ อย่าลืมนี่เป็นแค่เกม เราไม่ควรจะมีสัมพันธ์อย่างอื่น อย่างเช่นเซ็กซ์ แต่ถ้ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ ฉันก็คิดว่า...คิดว่า...”

ลิลนากำลังคิดหาคำตอบ เลโอจะเชื่อไหมว่าเธอยังเป็นสาวพรหมจรรย์ แต่ถ้าบอกความจริงออกไปเขาต้องใช้เรื่องนี้โจมตีเธอด้วยความซ้ำซากของของเธอแน่ๆ ไม่...เธอจะไม่ยอมเสียเปรียบเด็ดขาด

“คิดว่าอะไร” เขาย้อนถาม มือแกร่งได้เสื้อคลุมมาหนึ่งตัว เขากำลังรีบสวมที่ละแขน

“คิดว่า...เอ่อ มันก็ไม่น่าจะแปลกอะไร ฉันทันสมัยมากพอ และที่สำคัญ เอ่อ...ฉันก็มีประสบการณ์มาบ้าง บางทีเราอาจจะเข้ากันได้ดีก็ได้ ใครจะรู้” บอกแล้วพวกแก้มสาวก็ร้อนผ่าว ในขณะที่เลโอหัวเราะหึๆ อย่างถูกอกถูกใจ

เขาดึงผ้าเช็ดตัวออกเมื่อสวมเสื้อคลุมเรียบร้อยแล้ว ลิลนาหน้าแดงยิ่งกว่าเก่าเพราะเขาได้ว่าใต้เสื้อคลุมที่เขาสวมไม่มีอวัยวะใดๆ อีก

“คุณนอนบนเตียงกับผมได้นะ ผมไม่มีแรงทำอะไรคุณจริงๆ ไหนๆ คุณก็อุตสาห์อยู่ดูแลผมแล้วนี่นา”

“โอ...ฉันว่าไม่ดีมั้งคะ ฉัน...เอ่อ ฉันนอนที่โซฟาข้างนอกได้” เธอว่า

“ผมต้องเป็นสุภาพบุรุษที่เลวมากถ้าปล่อยให้สุภาพสตรีนอนที่โซฟา ส่วนตัวเองได้นอนเตียงนุ่มๆ”

เขาเดินมายังเตียง ขึ้นไปบนนั้นแล้วสอดกายเข้าใต้ผ้าวม

“ก็คุณป่วยอยู่นี่นา คุณต้องเสีย ควบได้พักผ่อนบนเตียงนุ่มๆ”

แก้ต่างแทนแล้วเธอก็ช่วยห่มผ้าให้คนป่วย วงหน้าสวยมีแต่ความจริงใจ แวดตานั้นไซร์มีแต่ความอ่อนโยน

“ฉันนอนที่โซฟาข้างนอกนั่นได้จริงๆ อย่าห่วงเลย ฉันขอโทษ

อีกครึ่งนะคะที่ทำให้คุณเป็นแบบนี้ ต่อไปฉันจะไม่พาคุณไปกินอะไรแบบนั้นอีก ฉันสัญญา” เธอบอกพลางนั่งลงข้างเตียง ถอนหายใจเฮือก รู้สึกผิดกับเรื่องนี้จริงๆ

เลโอสายหน้า จ้องมองคนที่นั่งอยู่ข้างๆ ด้วยแวตตาที่เขาต้องไม่เชื่อว่าตัวเองจะทำแบบนั้นได้

“ข้างมันเถอะครับ ผมดีใจนะที่คุณอยู่ เดดแรกของเราพิเศษมาก แล้วล้มตาก็อ่อยมากๆ ด้วย เพียงแต่ว่าผมอาจจะไม่ถูกกับมันเท่านั้นเอง แหะๆ” เขาว่าแล้วหัวเราะน้อยๆ

ลิลนาก็อดหัวเราะไม่ได้ ทั้งคู่หัวเราะเบาๆ จ้องมองกันราวกับตกอยู่ในช่วงเวลาที่ยืดนิ่ง แล้วบางสิ่งก็บังเกิด ความก้อเขินมาเยือนลิลนา หญิงสาวเอียงอ้าย ในขณะที่เลโอตกใจเมื่อเขาเกิดความรู้สึกขัดเขินเช่นกัน ที่สำคัญกว่านั้น หัวใจเขาเต้นแรงเพียงเพราะได้จ้องตากับคนตรงหน้าอย่างลึกซึ้ง

“แน่จริง ผมน่าจะนอนได้แล้วนะ” เขาเอ่ยตัดบท

“นั่นสิคะ คุณนอนเถอะ ขอบคุณสำหรับวันนี้ ฉันรู้สึกดีมาก ฉันไม่ได้มีเดดมานานมากแล้ว โดยเฉพาะกับผู้ชายหล่อๆ ที่ครบเครื่องแบบคุณ”

“รู้ได้ยังไงครับว่าครบเครื่อง คุณยังไม่รู้จักตัวตนของผมหรอก จนกว่าจะได้สัมผัสจริงๆ” คนป่วยทำท่ายืดเล็กน้อย เลื่อนมือออกจากใต้ผ้านวมมาจับมือบางของลิลนา นำประหลาดใจนักที่ความร้อนแล่นปราดเข้าสู่หัวใจของคนทั้งคู่

หญิงสาวหน้าแดงก่ำ ในขณะที่สีแดงระเรื่อเริ่มพาดบนโหนกแก้ม ได้รูปของชายหนุ่ม

“ฉันจะรอวันนั้นนะคะ วันที่ได้สัมผัสตัวตนของคุณ” หญิงสาวยั่วยวน รู้สึกว่ายางอ้ายกำลังจะหายไปจากใบหน้า

“โอ้...คุณลิล...ถ้าผมไม่ท้องเสียละก็...”

“ทำไมคะ ถ้าไม่ท้องเสียคุณจะทำไม”

“คุณจะต้องเสร็จผมแน่ๆ นะสิ หึๆ”

“เลโอ! อย่ามาทะเลาะนะตาบ้า”

ลิลนาดึงมือออกแล้วลุกขึ้นทันใด ก่อนจะก้าวฉับๆ ออกไปข้างนอก ปล่อยให้คนป่วยจอมเห็นให้ร้องครางขอความเห็นใจไว้เพียงลำพัง และไม่กี่นาทีหลังจากนั้นเลโอก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย

หญิงสาวกลับเข้ามาดูคนป่วยอีกครั้งในลิบนาที่ถัดมา เขาหลับไปแล้ว มีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นที่โคม นานี่นี่เธอจึงเพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้เปิดแอร์

“ແ່ງຈິງ ລີມໄດ້ຍັງໃຈນະ ມີນ່າລະ ທ່າມເຣາດິງໄດ້ຮ້ອນເມື່ອນັກນ”

ลิลนาตั้งข้อสังเกต เธอช่วยเปิดแอร์ในห้องของเลโอแล้ววกกลับมาเปิดที่ห้องด้านนอก นั่งแกว่รออยู่สักพักก็ชักอยู่ไม่สุข นี่มันก็ตึกแล้ว เธอแต่งตัวรอเขาตั้งแต่หัววัน เวลานี้จึงเหนียวตัว อยากอาบน้ำเป็นที่สุด

“ເອາໄດ້ຫິວ່າ ເອານ່າ ໄມ່ນ່າຈະຕີນັ້ນຂຶ້ນມາຕອນນີ້ຫຼອກ” ให้กำลังใจตัวเองแล้วก็ลุกไปยังห้องของคนป่วย เข้าไปควานหาผ้าเช็ดตัวในตู้เสื้อผ้า ได้เสื้อเช็ดตัวนี้มามากๆ ตัวหนึ่งเป็นของแถม หญิงสาวจะอาบน้ำและหาทางซักชุดสวยก่อนที่เขาคจะตื่น

ครึ่งชั่วโมงผ่านไปลิลนาก็กลับมาล้างหน้าบนโซฟาสีเทาตัวเดิม

ตัวหอมฟุ้งด้วยกลิ่นแชมพูและครีมอาบน้ำของผู้ชาย เลโอยังหลับอยู่ และชุดสวยของเธอกำลังปลิวไสวอยู่ที่ระเบียงด้านนอก แน่นอนว่ามันถูกซักตากพร้อมชุดชั้นใน ซักมือเสียด้วย เพราะที่นี้ไม่มีเครื่องซักผ้า และเธอต้องใส่สบู่เหลวแทนผงซักฟอก

“ແ້ອ...ເອາໄດ້ຕ່ອດີນະ ນໍ້າກໍ່ອາບແລ້ວ ແອ້ກໍ່ຢັ້ນສບາຍ ນອນເລຍໄດ້ໂຫມນີ້” ลิลนาถามตัวเอง ไม่ได้สำนึกเลยว่านี่มันห้องผู้ชาย

“ໄມ່ໄດຸ້້ ຍັງໄມ່ໄດ້ໂທຣ. ບອກຍາຍເຈນເລຍນີ້ນາ” พอนึกขึ้นได้ก็รีบ

หาทางโทร. หาเพื่อนสาว แต่ให้ตายเถอะ เธอไม่ได้เอากระเป๋าตังค์มา แน่نونว่าลืมเอามาแม้กระทั่งโทรศัพท์ แต่นั่นไม่เป็นปัญหาเพราะห้องของเลโอมีโทรศัพท์บ้านด้วย เธอรีบต่อสายหาเพื่อนรักด้วยเบอร์ที่จำได้ขึ้นใจ

“ฮัลโหล นั่นแกหรือเปล่ายายลิล นี่แกอยู่ไหน ทำไมไม่กลับบ้านนะ มันดึกแล้วนะเว้ย”

เสียงแว๊ดๆ จากปลายสายทำเอาลิลนาต้องยืนโทรศัพท์ออกห่างโบหูก่อนที่แก้วหูจะอึกเสบ เธออายุสามสิบแล้วนะ แต่เพื่อนรักชอบคิดว่าเธออายุสิบสามอยู่เรื่อย

“โอ้...ยายเจน แกเป็นบ้าหรือไงอะ ฉันจะสามสิบเอ็ดแล้วนะ ปล่อยให้ฉันไปค้ำอั่งแรมบ้านผู้ชายบ้างเถอะ”

ลิลนาประชด ทำเอาคนปลายสายหุ้มึง

“นี่แสดงว่าแกอยู่กับเลโอจันเหรอก จะบ้าตาย แกรีบกลับมาเลยนะ ก่อนที่เด็คนั้นจะเขมือบแกทั้งตัว” เจนจิราเตือนเพื่อนรัก แต่ลิลนากลอกตา นาที่นี้น่าจะเป็นเธอมากกว่าที่สามารถเขมือบเลโอได้ทั้งตัว

“มันเป็นไปไม่ได้หรอกน่า และฉันยังกลับตอนนี้ไม่ได้ แกไม่ต้องห่วงนะ ฉันสบายดีและปลอดภัยมากด้วย”

“ปลอดภัยยังไยอะ ผู้หญิงกับผู้ชายอยู่ด้วยกันสองต่อสอง”

“ก็ไม่เห็นมีอะไรน่าห่วงนี่นา เราไม่ได้นอนด้วยกันเสียหน่อย”

ลิลนาแก้ต่าง ข้อนี้นั้นเป็นความจริงเสียด้วย

“ก็ดี ขอให้เป็นอย่างนั้นทั้งคืนเถอะ นี่เขาสะละเตียงให้แกใช้ไหมล่ะ สุภาพบุรุษพอใช้ได้”

ลิลนาทำหน้าประหลาดใจ สิ่งที่เจนจิราคาดไว้ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย

“เปล่านะ คือว่า...เขาก็นอนบนเตียงเขานั่นแหละ แหะๆ”

“อ้าว! แล้วแกล่ะ” เพื่อนรักโวยมาตามสาย

“ฉันนอนที่โซฟาข้างนอก พอดีเขาท้องเสียนะ ฉันพาเขาไปกิน ส้มตำ ลาบ น้ำตกเจ้าประจำของเรามา ขากลับเขาท้องเสียเลยแหวะ ที่นี้ เพิ่งจะหมดแรงหลับไปเมื่อคืนนี่เอง” ลิลนาอธิบาย

“หา! นี่แกพาคุณเดดไปซั้ยส้มตำเนี่ยนะ เจริญแล้วเพื่อนรัก เอาละ ฉันว่าแกคงเลยค่าว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว จะทำอะไรก็ทำเออะ ฉันก็แค่บ่นไปตามเรื่องนั่นแหละ ยังไงก็ขอให้โชคคืนะเพื่อน ถ้าได้ คลุกวงในก็อย่าลืมเล่าให้ฟังบ้างแล้วกัน ฉันอยากรู้ว่ามันจะเป็นยังไง ฮ่าๆ”

“ยายเจน!”

ตุ๊ด...

แล้วสัญญาณก็ถูกตัด ลิลนาวางโทรศัพท์ไว้บนโต๊ะข้างโซฟา ก่อนจะเอนกายลงนอนเมื่อความง่วงโจมตี หญิงสาวขดกายบนโซฟา ตัวยาวด้วยความหนาว เธอไม่มีผ้าห่มและง่วงเกินกว่าจะไปหามาใช้ คิดแต่เพียงว่าจะหลับแค่เดี๋ยวนี้อย่างเดียว พอเลโอดันเธอจะขอให้เขาพาไปส่งที่คอนโดฯ แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ได้นอนที่นั่นจนเกือบรุ่งสาง

“คุณลิล คุณลิลครับ” เลโอกัมลงถามคนที่นอนขดตัวอยู่ บนโซฟา ตอนนีเพิ่งตีสี่นิดๆ หล่อนยังไม่ตื่น แต่เขาตื่นได้สักสิบนาทีที่แล้ว ไม่น่าเชื่อว่าลิลนาจะอยู่เฝ้าเขาจริงๆ หล่อนไม่น่าหุ่มเทเพราะเกมพนันนั่นถึงขนาดนี้ ลิลนามีความมุ่งมั่นจนเขาหัวน้ำใจ

“ไปนอนบนเตียงนะครับ ผมจะอุ้มคุณเอง” เขาบอกคนที่ยังหลับไหล ก่อนซ้อนร่างออรชรขึ้นแนบอก รับรู้ถึงไอน้ำที่แผ่จากร่างที่สวมเพียงเสื้อเชิ้ตบางๆ

เลโอกำต้องสะกดกลั้นความต้องการบางอย่างที่มันพุ่งขึ้นมาทันทีที่รู้ว่าหล่อนไร้อันเดอร์แวร์ ลิลนาคงบ้าไปแล้วที่กล้าทำแบบนี้ในห้องของผู้ชาย

เลโอวางร่างอรรถลงเมื่อถึงเตียง ทำทุกอย่างด้วยความเบามือ
เท่าที่จะทำได้

“อ้อ...เลโอ...ฉันขอโทษ...ฉัน...ขอโทษ”

ลิลนาละเมอ ซุกกายเข้าหาไออุ่นที่แผ่ออกจากผ้านวม เลโอไม่
รอช้าขึ้นไปนอนเคียงข้างหล่อน กอดหญิงสาวไว้หลวมๆ พร้อมรอยยิ้ม
อบอุ่น ก่อนหลับตาลงอีกครั้งก็ไม่ลืมที่จะดึงร่างบางเข้ามากอดแนบ
แน่นเพื่อส่งผ่านไออุ่นให้แม่คนขี้หนาว คนที่น่ารักเหลือเกินเมื่อใบหน้า
ไร้เครื่องสำอางทาบทา

“ทำไมผมรู้สึกดีจังที่ได้กอดคุณไว้แบบนี้ แต่ผมไม่มีวันใจอ่อน
รักคุณหรือจนละลิดนา คุณต่างหากที่ต้องพ่ายแพ้ ผมจะทำให้คุณรัก
ให้ได้ คอยดู” ทำทนายจบก็มอบจุมพิตบนหน้าผากนูนเกลี้ยงอย่างเอ็นดู
เลโอมั่นใจเหลือเกินว่าเขาไม่มีวันรักลิลนา...ไม่มีทาง!

แสงตะวันเรืองรองเหนือตึกสูงทางทิศตะวันออก ลิลนา
ปรือตามองแล้วต้องหลับตาไปอีกครั้ง เวลานั้นคงสายโด่งเพราะตะวันขึ้น
สูง เธอพยายามเรียบเรียงเหตุการณ์ก็พอจำได้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหนใน
เวลานี้

“ปวดหัวจังเลย”

หญิงสาวโอดครวญแล้วลุกขึ้นนั่ง กุมขมับพลางคิดว่าคงถูกฤทธิ์
ไวน์เล่นงาน ไม่น่าเชื่อว่าดื่มไปไม่กี่แก้วจะทำให้ปวดศีรษะได้ขนาดนี้

“ตื่นแล้วหรือที่รัก” เลโอเอ่ยถามแล้วผลักผ้านวมให้พ้นทาง
ทำให้ลิลนาเห็นว่าเขาอยู่คนเดียวด้วย

“โอ...คุณพระช่วย ฉันมาทำอะไรบนเตียงของคุณ”

หญิงสาวลุกลี้ลुकกลงจากเตียง ผ้าห่มผืนหนาถูกลากลงมาห่อ
กายราวกับดักแค้ ลิลนายังจำได้แม่นยำว่าตัวเองไม่ได้สวมสิ่งใดไว้ได้
เสื้อเชิ้ต

“ขอโทษที่ทำให้โดยพลการนะครับ พอตีผมเห็นคุณนอนชดอยู่บนโซฟาข้างนอกนั่น เลยอุ้มคุณมานอนด้วยกัน แต่ผมเปล่าทำอะไรคุณนะ ผมไม่ชอบลักหลับ มันไม่ได้อารมณ์” เลโอบอกแล้วส่งยิ้มยั่วเย้า

ลิลนาหน้าแดงก่ำ “บ้า! อย่ามาทะเลาะสิ่งนะ คนยิ่งเมาค้างอยู่ด้วย” เธอลากสังขารออกไปนอกห้องเพื่อหาชุดสวยที่ตากไว้บนระเบียงแล้วนำมาสวมในห้องโถงกว้าง โดยทำภายใต้ผ้าคลุม

เลโอส่งยิ้มกริ่มด้วยแววตาเจ้าเล่ห์ เขายืนฟังกรอบประตูห้องจ้องมองหญิงสาวแต่งตัวอย่างพอกพอกใจ

“ให้ตายเถอะ คุณจะจ้องฉันอีกนานไหม”

“ก็จจนกว่าคุณจะแต่งตัวเสร็จ ไม่ต้องอายหรือครับที่รัก ถ้าเราจะคบกันเรื่องนี้มันเล็กน้อยมาก อีกอย่าง...คุณบอกเองนะว่าเคยมีประสบการณ์เรื่องเซ็กซ์มาบ้างแล้ว ผมก็ไม่ใช่ไทยแท้ที่เคร่งประเพณีอะไร คุณจะเดินแก้ผ้าในห้องผมก็ได้นะ ผมไม่ว่าหรอก หึๆ”

“อ้อ! อีตาลามก เอาผ้าคลุมไปเก็บเลยไป” ลิลนาถือโอกาสให้เดินไปหาแล้วเสือกใส่ผ้าคลุมใส่มือให้คนทะเล้ง เลโอนี้เป็นผู้ชายที่หลากหลายอารมณ์เสียจริง เดี่ยวเคร่งขรึมเป็นการเป็นงาน เดี่ยวอบอุ่น อ่อนโยน เดี่ยวซึ้ออนเป็นเด็กน้อย และท้ายสุด...ยียวนกวนประสาท ด้วยวาจาทะเล้งทะเล้ง คุณเหมือนจะมีโหมดนี้มากเสียด้วย

เลโอเอาผ้าคลุมไปโยนทิ้งบนเตียงแล้วกลับมาหาคู่เด็ดคนดีอีกรอบ สงสัยว่าวันนี้ทั้งเขาและหล่อนคงต้องเกงานกันเสียแล้ว

“ไหนๆ วันนี้ก็สายแล้ว เราไปเที่ยวกันดีไหม” เขาชวน นานแล้วที่ไม่ได้เที่ยวกลางวันเพราะเขาแต่เที่ยวกลางคืน วันนี้ถือเสียว่าเป็นโชคดีและเป็นโอกาสอันดีที่เขาจะได้ทำคะแนนเพื่อเรียกร้องความรักจากหล่อน ลิลนาต้องรักเขาก่อนที่เขาจะรักหล่อน เขามั่นใจ

ลิลนาพยักหน้าหงิกๆ นานแล้วเหมือนกันที่เธอไม่ได้เที่ยว เขาแต่ทำงานงกๆ เพราะไม่รู้ว่าจะหาความสุขใส่ตัวทำไม การทำงานที่ได้

อ่านนิยายพีรนั่นแหละคือความสุขเพียงหนึ่งเดียวที่เธอรู้จัก

“แต่ฉันต้องกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้า” เธอบอกแล้วเดินไปนั่งบน
โซฟาสีเทา ฐูได้ทันที่ว่าต้องรออีกฝ่ายอาบน้ำแต่งตัว

“โอเค ฉันผมอาบน้ำก่อน คุณหิวไหม รอสักห้านาที” เขาบอก
แล้วกลับเข้าห้อง ประตูปิดลงในนาที่นั้น และเปิดออกอีกครั้งในสิบ
นาทีต่อมา พร้อมกับเลโอที่สวมชุดลำลองซึ่งดูยังไงก็ให้รู้เกินชาวบ้าน
เขาอยู่ดี

ทั้งสองออกจากคอนโด ของเลโอราว ๆ เก้าโมงเศษ และ
มาถึงคอนโด ของลิลนาในอีกสิบนาทีถัดมา ลิลนาขอตัวไปอาบน้ำ
โดยไม่เชิญเขาขึ้นไปบนห้อง ไม่ใช่ว่าไม่ไว้ใจชายหนุ่ม แต่เธอไม่ไว้ใจ
ตัวเองต่างหาก เวลานี้เพื่อนรักไปทำงาน ถ้าให้เลโอขึ้นไปก็เท่ากับว่า
จะได้อยู่ด้วยกันตามลำพังอีกครั้ง ความเสี่ยงมีมากเกินไป แม้ว่า
สักวันในเวลาอันใกล้เธออาจต้องมีสัมพันธ์ทางกายกับเขา แต่ตอนนี้
ยังเร็วไป ขอเวลาทำใจก่อนแล้วกัน

สิบโมงกว่าๆ รถยุโรปคันโก้ของเลโอก็แล่นมาจอดหน้าวัดแห่ง
หนึ่ง เขาถอดแว่นสีขาออกเมื่อเครื่องยนต์ดับสนิท

“เราจะมาเที่ยวที่นี่หรือ” เขาถาม วัดแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก
กรุงเทพฯ มากนักคือที่ที่ลิลนาบอกให้เขาขับรถมา แต่ที่นี่จะมีอะไรให้
เที่ยวได้ล่ะ

“ใช่ ความจริงฉันอยากไหว้พระนะ แต่ไม่มีฐูสิ คุณคงจะเป็นคริสต์
ฉันคงทิ้งคุณไว้ข้างนอกแล้วตัวเองหนีไปไหว้พระทำบุญคนเดียวไม่ได้
หรอก”

“ไม่เป็นไร ผมรอข้างนอกได้ อย่าคิดมากเลย คิดมากเดี๋ยวแก่
เร็วนะครบป่าลิล” เลโอแซวยิ้มๆ เขายิ้มทั้งตาและปาก ดวงตาสีน้ำตาล
ทองวิบวับเป็นประกายราวกับผิวน้ำยามต้องแสงอาทิตย์

“อีตาบ้าเอ๊ย คนอุตส่าห์พามาทำบุญทำทาน จะมาแซวทำไม
เนี่ย หรือว่าฉันแก่จริงๆ เหรอ ฉันอายุมากกว่าคุณแค่สามปีเองนะเลโอ”

แล้วลิลนาก็กลายร่างเป็นเด็กหญิงลิลนาวัยสิบขวบ เธอทำหน้า
ตุ้ม คิ้วสรวยขมวดเข้าหากัน ริมฝีปากโค้งขึ้นแทบจะชนกับปลายจมูก
มือประคองวงหน้าน้อยอย่างคนที่ไร้ความมั่นใจ

“หึๆ ล้อเล่นนำคุณลิล คุณนะ...หน้าอ่อนกว่าผมอีก” ไม่ยี่นัยน
เปล่าๆ แต่เขายังเอื้อมมือไปแตะปลายคางมนของหญิงสาว

ลิลนาเหมือนต้องมนตร์สะกด เขาจ้องมองเธอ จ้องมองราวกับ
จะลงลึกถึงหัวใจ และเธอก็รับรู้ได้ถึงลมหายใจเขาซึ่งเริ่มอุ่นขึ้นมา
เรื่อยๆ ในทุกครั้งที่เขาโน้มกายเข้ามา

“ยะ...อย่า...” เธอห้ามปรามเสียงแผ่วก่อนที่ริมฝีปากของคน
ตรงหน้าจะประทับลงบนริมฝีปากตัวเอง

“ทำไม” เขาถามเสียงแหบพร่า ยอมรับว่าอยากจุมพิตลิลนา
เหลือเกิน หล่อนสรวนนะ...โดยเฉพาะเวลาที่แต่งหน้าอ่อนๆ และไม่
เสื้อเซ็กซี่ขาวกับประโปรงสีดำอยู่บนร่าง เวลานี้หล่อนสวมเสื้อสว
ยสวย สวมกางเกงยีนดูทะมัดทะแมง ไม่มีลู่ศุภบรรณาธิการมาดเข้มที่
สวมแว่นหนาเตอะแล้วเอาแต่อ่านนิยายเป็นตั้งๆ หรือนี้ต่างหากที่เป็น
ตัวตนของลิลนา คนที่เขาเห็นในที่ทำงานก็แค่ลิลนาตอนที่หล่อนต้อง
ทำงานเท่านั้น

“คุณจูบฉันที่นี้ไม่ได้ นี่หน้าวัดนะคะ” ลิลนาบอกแล้วยกนิ้วชี้จุด
ริมฝีปากเขา ก่อนจะดันใบหน้าหล่อเหลาให้ออกห่าง

“น่าเสียดายที่สุด ผมซัดไม่มั่นใจแล้วว่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นมัน
จะเป็นแค่เกม แม้ว่าผมจะต้องเตือนตัวเองแบบนั้นบ่อยๆ ก็เถอะ”

“คุณก็เลิกคิดแบบนั้นสิคะ ฉันเองก็จะเลิกคิดแบบนั้นเหมือนกัน
ไม่รู้สิ...ฉันอายุสามสิบ และกำลังจะสามสิบเอ็ดในอีกไม่กี่วันข้างหน้า
จู้ๆ สวรรค์ก็ทำให้ฉันต้องทะเลาะกับคุณ ก่อนที่เราจะมาจบกันด้วย

เรื่องเกมพนันนั้น แต่เดดครั้งนี้ฉันจริงจังนะ ฉันอาจจะไม่ได้เจอผู้ชายที่เพียบพร้อมอย่างคุณอีกเลย เพราะฉะนั้นฉันจึงคิดว่าจะจัดการความคิดตัวเองเสียใหม่ จะมีความสุขกับการเดดของเรา แม้ว่าผลออกมาฉันจะรักคุณหรือไม่ คุณจะรักฉันหรือเปล่า หรือต่างฝ่ายต่างไม่รักกันเลย ฉันจะได้จดจำว่าครั้งหนึ่งเคยได้คองกับคุณ ได้เป็นคนพิเศษในช่วงเวลาหนึ่ง ได้เก็บเกี่ยวเอาความรู้สึกตอนเขินอายหน้าแดง ฉันคิดว่านี่ต่างหากคือความสุข จริงไหมคะ”

ลิลนายัมเยื่อน เป็นยิ้มที่กำลังจากรีกลงในหัวใจของเลโอ สีหน้าเขาเปลี่ยนไปเมื่อรับรู้ถึงความจริงข้อนี้ เขาไม่ได้ต้องการเช่นนั้น หัวใจเขา...มีเจ้าของเสียแล้ว

“คุณเคยคบใครจริงจังบ้างไหม” เขาถาม ขยับไปนั่งหลังตรง หลังพวงมาลัย ตอนนี้แดดเริ่มแรงขึ้นทุกขณะ

“เคย...เคยสิ ทำไมจะไม่เคยล่ะ แต่เรา...อา...เราไปด้วยกันไม่ได้ เขาบอกว่าฉันรักนิยามมากกว่าเขาอะ”

ลิลนาเรียบอุบโลกน์ ‘ใคร’ ที่เลโอถามถึง จะให้บอกได้อย่างไรว่า เธอไม่เคยคบใครแบบจริงจังสักที คนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตนั้นไม่เคยถูกใจ จนกระทั่งมาถึงผู้ชายคนหนึ่ง คนที่นั่งอยู่ข้างๆ คนที่เพิ่งรู้ว่า...ถูกใจ

“หือ...น่าจะจริงนะ หึๆ” เลโอหัวเราะ หล่อนพูดได้ถูกใจ

“เลโอ...ไม่ตลก” ลิลนาตักคอ

“โอเคๆ ไม่ล้อแล้ว เอาละครับ เราจะทำอะไรก่อนดีที่รัก” เขาหยอดคำหวาน

“อย่างแรกเลยคือลงจากรถนี่ก่อนดีไหมคะ ก่อนที่เราจะกลายเป็นโก๋อบ”

“โอ...จริงด้วย” เลโอเหมือนเพิ่งนึกออก เขาคุยกับลิลนาเพลิน จนลืมความร้อนไปแล้ว

ทั้งสองลงจากรถพร้อมรอยยิ้มขึ้น พวกเขายิ้มให้กันโดยเห็นเรื่อง
เมื่อครู่เป็นเรื่องตลก

“ไปทางโน้นกันเถอะค่ะ” ลิลินาชี้ไปข้างวัด

“แล้วคุณไม่เข้าวัดก่อนหรือ”

“ไม่ค่ะ เรามาด้วยกันก็ต้องทำบุญด้วยกันสิคะ มีตั้งหลายวิธีที่
จะทำให้คุณกับฉันได้บุญพร้อมกันโดยไม่ต้องมีเรื่องศาสนาмаกันั้น”
ตอบแล้วเธอก็ยิ้มกว้าง จมูกเขาเดินไปยังสะพานไม้เตี้ยๆ ที่อยู่ไม่ไกล
วัดแห่งนี้มีตลาดน้ำ ที่นั่นมีของขายรวมทั้งหมดที่มีที่ให้ลิลินาพาเลโอไป
ทำบุญด้วย

สิบห้าวันที่ผ่านไป ขนมปังธัญใหญ่ก็มาอยู่ในมือเลโอกับ

ลิลินา ทั้งสองช่วยกันดึงขนมปังออกมาแล้วทั้งสองในคลองให้เจ้าปลา
ทั้งหลายได้แย่งกิน พอขนมปังหมดไปเกือบสิบถุงเลโอก็ขอร้องให้คน
ใจบุญพอก่อน เพราะท้องเขาเริ่มร้อง ในขณะที่ปลาในคลองคงอิมแปลด์

“พอแล้วเหอ กะว่าจะต่ออีกสักถุงนะเนี่ย” แม่สาวใจบุญยัง
สนุก ยังไม่ยอมไปไหน แม้ว่าจะต้องตากแดดให้อาหารเจ้าปลา
ตัวอ้วนในคลองก็เถอะ

“จะเที่ยงแล้วนะ คุณไม่หิวเหอ ผมหิวแล้ว หาอะไรกินก่อน
เถอะ” เขาร้องขอ และลูบหน้าท้องแน่นๆ ที่อึดด้วยมัดกล้ามเนื้อเพราะ
อยากบอกให้รู้ว่าหิวจริงๆ

“โอเค ไปหาอะไรกินกันดีกว่า ตามมา เตียวได้แซ่บแน่ๆ”

แล้วเจ้าถิ่นก็พาเลโอตระเวนเที่ยวตระเวนกิน เข้าร้านโน้นออก
ร้านนี้สลับกับการซื้อของโน้นนี่นั่น พอบายสี่โมงเศษๆ คนทั้งสองก็เดิน
ขาลากลับมาขึ้นรถ อิมแปลด์จนพุงกาง แถมยังได้ของฝากกลับไปอีก
เพียบ

“ผมชอบที่นี้นะ ไม่ค่อยได้เที่ยวแบบนี้บ่อยๆ ที่ต้องมาเมืองไทย

ก็เพราะแซมขอร้อง” เลโอสารภาพขณะช่วยลิเลียนายด์ข้าวของซึ่งส่วนใหญ่เป็นของกินเข้าไปเก็บในท้ายรถ...เป็นคำสารภาพเพียงครั้งเดียวที่ทำให้เขาต้องมาประเทศไทย

“ฉันก็ไม่ค่อยได้เที่ยวบ่อยนักหรอกค่ะ ก็แค่เคยมาสมัยเรียนงานฉันยุ่ง และฉันก็ชอบที่มันยุ่ง ฉันชอบอ่านนิยาย มันทำให้ฉันมีความสุขมากกว่าทำอย่างอื่น”

“ผมไม่แปลกใจเลยที่คุณยอมทำทุกอย่างเพื่อสิ่งที่คุณรัก การเพิ่มจำนวนนิยายที่จะได้ตีพิมพ์มีความหมายต่อคุณมากเหรอ” เขาถามอย่างใคร่รู้ เดินมาเปิดประตูรถเพื่อให้ลิเลียนก้าวขึ้นไปนั่ง

“กับฉันก็ไม่มากหรอกค่ะ แต่กับที่มงานของฉันมีความหมายมาก การที่คุณลดจำนวนเรื่องที่จะได้ตีพิมพ์ในแต่ละเดือนลง ทำให้ลูกทีมฉันหลายคนขาดรายได้ หลายตำแหน่งงานฉันจ้างฟรีแลนซ์นะคะ ฉันอยากป้อนงานให้พวกเขาสม่าเสมอ” เธอบอกหลังจากเลโอก้าวขึ้นมานั่งหลังพวงมาลัย

“ถ้าคุณไม่จ้าง คนอื่นเขาก็จ้างอยู่ดี” เขาว่า

“คุณรู้จักคำว่าให้ใจไหมคะ บางครั้งเวลารีบเร่ง ช่วงที่เรากำลังลำบากคนพวกนี้เขายินดีที่จะทำงานให้เรา ก่อนเราทำงานร่วมกันด้วยใจ เราเป็นเหมือนพี่น้อง เหมือนครอบครัว การที่คุณลดจำนวนพิมพ์ลงทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกำลังทอดทิ้งครอบครัว” ลิเลียนอธิบาย รู้สึกจุกในอกมานานแล้ว

“คุณรักลูกทีมจนเสียสละได้ขนาดนี้เลยเหรอ คุณรู้ดีว่าถ้าเรายังแตกกันต่ออาจจะจบลงบนเตียง แน่แน่นอนว่าท้ายที่สุดแล้วเราอาจไม่ได้มีความรักต่อกันเลย”

“ฉันแปลว่าเสียสละนะคะ ฉันถือนั่นเป็นผลพลอยได้ต่างหาก ฉันจะหาผู้ชายที่หล่อ รวย เพียบพร้อมไปเสียทุกอย่างอย่างคุณได้จากที่ไหนกันล่ะ ไม่มีหรอก สวรรค์น่าจะส่งคุณมาให้ฉัน” บอกแล้วเธอก็

หรือตามองคนที่นั่งหลังพวงมาลัย

เลโอชนลูกชู้ รีบสตาร์ตรถแก๊ซขึ้น ลีลนามองราวกับว่าเขาเป็น
ขนมสายไหมที่หล่อนเพิ่งเขมือบเข้าไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน

“คุณเริ่มน่ากลัวแล้วนะลีลนา ก้าก้นด้วย”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันก้าก้น ฉันอาจจะยังบริสุทธิ์ผุดผ่องก็ได้”

หญิงสาวพูดยิ้มๆ ด้วยรู้ว่าความจริงก็เป็นอย่างที่พูดออกไป

“ไม่มีทางหรอก คุณเคยสำรวจภาพเรื่องนี้ออกมาแล้ว แต่ผมก็ยัง
อยากพิสูจน์นะ ว่าคุณจะพูดจริงหรือล้อผมเล่นกันแน่”

“เอาไว้ให้ฉันมั่นใจก่อนว่าคุณรักฉัน แล้วฉันจะเชิญให้คุณ
พิสูจน์ด้วยตัวเองเลยคะเลโอ” ลีลนากล่าวอย่างมั่นใจมากขึ้น

“เฮ้อ...ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องอดแล้วมั้ง เพราะผมมั่นใจว่า ผม
ไม่มีวันรักคุณ”

“ก็ลองดู” ลีลนาท้าทาย

เลโอเลิกคิ้ว ริมฝีปากหยักสวยโค้งขึ้นแล้วพยักหน้าหงิกๆ แน่ละ
เขาไม่มีวันรักหล่อน ไม่มีทางเป็นไปได้ เชื้อสิ!

ชั่วโมงต่อมารถยนต์ของเลโอก็มาจอดที่หน้าคอนโดฯ ของ
หญิงสาว ลีลนามีความสุข ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นความสุขจอมปลอมก็ตาม

“ขอบคุณนะเลโอ วันนี้ฉันมีความสุขมาก นานมากแล้วที่ไม่ได้
เที่ยวกับคนที่ถูกใจ” ลีลนากล่าวขณะปลดเข็มขัดนิรภัยออก เวลานี้
ใกล้ค่ำแล้ว เพื่อนรักคงกลับมาจากที่ทำงานแล้วกระมัง

“อย่าพูดเหมือนจะตกหลุมรักผมสิ ผมไม่พร้อมที่จะรักใคร่หรอก
คุณลิล” เลโอกล่าว กลัวว่าตัวเองจะทำร้ายลีลนาเข้าจริงๆ เอาจริงๆ
นะ เขายังอยากให้ทุกอย่างเป็นแค่เกมมากกว่า เอ...ตอนนี้ทุกอย่างก็
ยังอยู่ในเกมไม่ใช่หรือ

“อย่าเพิ่งแน่ใจสิคะ ยังไม่ครบกำหนดที่เราตั้งไว้เลย บางที

ตอนนี้คุณอาจจะรักฉันแล้วก็ได้ เพียงแต่คุณไม่ยอมรับเท่านั้นเอง”

“ไม่มีทางนำ คนเราจะรักใคร่ได้ง่ายขนาดนั้นเลยเหรอ” เขาตั้งข้อสังเกต ไม่ยอมรับคำที่ลิลนาเอ่ยอ้าง

“ได้สิคะ บางคนแค่มองตาก็มารู้แล้วว่ารัก และไม่จำเป็นต้องได้ความรักกลับมาด้วย มันเป็นรักอันบริสุทธิ์”

“ผมไม่เชื่อหรอกคนสวย” เขาปฏิเสธแล้วโน้มกายเข้าหา จ้องตาสล่อนอย่างต้องการสะกดให้คล้อยตาม ใบหน้าคมขาวอย่างบุรุษต่างชาติพันธุ๋กำลังโน้มเข้าหาใบหน้าสวยอย่างไทยของลิลนา

“คุณนะ ชอบจำคำพูดในนิยายมาล้างสมองผมอยู่เรื่อยเลย” เขาว่าแล้วลวดสายตาลงมองริมฝีปากแดงระเรื่อ

ลิลนากัดริมฝีปากเบาๆ หัวใจเต้นระทึก เธอกำลังจะจูบกับเลโอ แล้วริมฝีปากเขาก็ประทับบนริมฝีปากเธออย่างแผ่วเบาเหมือนถูกจุมพิตด้วยสายไหม ก่อนที่ความหวานจะเริ่มแทรกซอนเข้ามาตามเรียวลิ้นที่เกี่ยวข้องหวัดอย่างมีชั้นเชิง หญิงสาวหลับพั้ม ในขณะที่เลโอกระทำไม่ต่างกัน

หนุ่มลูกครึ่งประคองวงน้างามของหญิงไทยไว้อย่างทะนุถนอม เพื่อยรมอบจุมพิตหวานล้ำระคนเสียวซ่าให้แก่ลิลนา หญิงสาวหลับตาพั้ม ยอมรับเลยว่าหลงรักริมฝีปากเขาเข้าอย่างจัง

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะกระจกยังผลให้คนที่อยู่ข้างในจำต้องผละจาก ลิลนาตกใจเมื่อรู้ว่าตัวเองเปล็ดเพลนกับความซาบซ่าหวานล้ำ ในขณะที่เลโอใจหายเพราะเสียดายรสหวานจากโพรงปากนุ่มของหญิงสาว

“จูบคุณหวานเหลือเกินที่รัก” เขาสารภาพเสียงแหบพร่า ดวงตายังฉ่ำเอี่ยมเชิญชวน

“อย่าหลงรสหวานจนขาดมันไม่ได้นะคะ เดี่ยวจะได้กลิ่นน้ำลายตัวเองซะเปล่าๆ เชื้อสิ...อีกไม่นานคุณจะตกหลุมรักฉัน...หัวปักหัวปำ”

“ไม่มีทางยาหยี ผมไม่มีทางรักคุณแน่นอน”

ลิลนายิ้มเหี้ยมดๆ เขาช่างมั่นใจเสียนี้กระไร
ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะกระจกดังขึ้นอีกครั้ง เลโอจำต้องสลัดอารมณ์หวาม
ไหวทิ้งไปแล้วเปิดประตูรถ ลิลนาไม่รอให้เขามาเปิดให้ เธอก้าวลงมา
แล้วพบเพื่อนรักยืนทำหน้ายุ่งอยู่ข้างรถฝั่งคนขับ

“มาจอดตั้งนาน แต่ทำไมไม่ลงมาอะ มัวแต่ทำอะไรกันอยู่”
บรรณาธิการมาดเซอร์อดแหวะไม่ได้ เธอมาขึ้นเคาะกระจกตั้งสองรอบ
กว่าทั้งสองคนจะยอมเปิดประตูรถลงมา

“โอ...เชื่อเถอะครับคุณเจน คุณต้องไม่อยากจะรู้แน่ๆ ว่าเราทำอะไร
กัน หึๆ” เลโอหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์ จงใจให้เจนจิริาคิดลึก

เจ้าหล่อนหน้าแดงทันที ส่วนลิลนาได้แต่ยิ้มขำ เลโอกำลังแกล้ง
เพื่อนเธอ

“อย่าไปฟังเขานายายบ้า เราก็แค่ลากันปกติ ไม่มีอะไรจริงๆ”
ลิลนาแก้ต่างยิ้มๆ ส่งสายตาให้เลโอ...ซึ่งคนทั้งสองรู้ดีดีกว่าใครว่าลากัน
ปกตินั้นเป็นแบบไหน

“เชื่อตายแหละ แล้วไหนยะของฝาก เอามา!” เจนจิริาทวง เลโอ
จึงต้องไปโกยของที่ทำยารถมาใส่มือสองสาว

เขาอยากขนของขึ้นไปส่ง แต่เจนจิริาไม่ยอม ลิลนาก็เห็นพ่อ
ชายนุ่มเผลยทำได้แค่กลับเข้าไปในรถแล้วสตาร์ทเพื่อจะขับกลับ
คอนโดฯ ตัวเอง

“เห็นผู้ชายตีกว้างาน” เจนจิริาว่าเพื่อน เมื่อเข้าตอนที่เธอ
ออกไปทำงานลิลนายังไม่กลับเข้ามาด้วยซ้ำ

“ก็ผู้ชายเห็นฉันตีกว้างานเหมือนกัน” ลิลนาเถียง ช่วยหอบหิ้ว
ขนมหลายถุงที่ซื้อมาจากตลาดน้ำ

สองเพื่อนซี้พากันเดินขึ้นคอนโดฯ หลังจากรถเลโอแล่นออกไป

“ระวังเถอะ จะโดนตีไม่รู้ตัว”

“สาธุ ขอให้โดนที่เถอะ แก่จะหนังกายแล้ว ยังไม่เคยโดนสักที”
ลิลินาว่าประชด กลั่นซ้ำความห้ามของตัวเอง

“อ้าย! ฉันทรับไม่ได้ แก่เปลี่ยนไป นังลิลินาผู้ชาย!”

เจนจิริากล่าวหาเพื่อนซี้ ไบหน้าบูดบึ้งกึ่งงอน ก่อนที่เธอจะ
หอบหัวของฝากเดินนำหน้าลิลินาไป ทิ้งไว้เพียงรอยยิ้มข้นบนไบหน้า
ของคนที่บ้านผู้ชาย

“ลองแก่ได้เจอเหมือนฉันสิยะ รับรองแก่ได้กินยาระงับความบ้า
แน่ๆ เลโอนะ...น่ารักจริงๆ นะแก่ น่ารักจนฉันไม่ยอมเล่นพนันต่อแล้ว
แม้ว่าเขาจะย้ำทุกวินาทีว่าทุกอย่างยังเป็นเกมพนันก็เถอะ”

ลิลินาพูดกับตัวเองแล้วรีบก้าวไปให้ทันเพื่อนรัก เจนจิริายืนอยู่
หน้าลิฟต์ กำลังพยายามแกะสายไหมออกจากถุง ไบหน้าเพื่อนรักยัง
บูดบึ้ง ทว่าปากกลับเคี้ยวสายไหมหยับๆ

‘เคื่องเพื่อนแต่ยังกินของเพื่อนได้นะ ยายเจนเอ๋ย’

3

กลัวใจ

วันรุ่งขึ้น...

วันนี้ลิลินาไม่ได้ไปทำงาน เธอตื่นแต่เช้าเพื่อเข้าครัวทำอาหารง่ายๆ ที่กลิ่นไม่แรงมากนัก เธอจัดกับข้าวกับปลาใส่ถุงเป็นชุดๆ ซึ่งมีอยู่ราวๆ เก้าชุด มีขวดน้ำเล็กๆ วางเคียงบนถาดยาว และมีดอกไม้สำหรับไหว้พระอีกเก้าชุดเท่ากัน

“เสร็จหรือยังแก นี๋ซง” เจนจิราที่ตื่นเช้าเช่นกันในวันหยุดเย็นของชาวไร่เพื่อนรัก

ลิลินารับมาแล้วเดินกลับเข้าห้องไปหากระเป๋าสตางค์เพื่อเอาปัจจัยใส่ซอง และนำมาตักบาตรพร้อมกับข้าวที่เตรียมไว้ วันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดครบสามสิบเอ็ดปีของเธอ

“สายแล้วๆ เราจะทันพระไหมแก” ลิลินาทามร้อนรน รีบยกถาดของที่เตรียมไว้

ส่วนเจนจิรายกถาดที่มีจานใบเล็กกับขวดน้ำที่เตรียมไว้สำหรับการกรวดน้ำ จากนั้นทั้งสองจึงรีบลงมาน้ำคอนโดฯ เวลานี้แสงตะวันกำลังเรืองเรืองที่ขอบฟ้าด้านทิศเหนือ มีสมาชิกของคอนโดฯ แห่งนี้ราวสองสามครอบครัวลงมารอดักบาตรเช่นกัน พวกเขา นั่งอยู่บนเสื่อที่เตรียมมา

“ตายแล้วยายลิล ฉันลืมนเอาเสื้อมา”

“ไฉ่...ไปเอาทันทีไหม พระโก๊ลังจะมาแล้วด้วย” ลิลนากังวล แลหาเพื่อนบ้านที่อยู่ในคอนโดฯ เดียวกันก็ไม่เห็นว่าจะมีแผ่นหลังไหนคืนตา ทว่าพอกวาดตามองอีกกรอบ บุรุษซึ่งนั่งอยู่คนเดียวบนเสื้อที่กว้างที่สุด ก็ดูคืนตาอย่างน่าตกใจ

“คุณลิล มาสิครับ ผมรอตั้งนานนะ”

เลโอหันกลับไปเรียกหญิงสาว ขณะที่ลิลนากับเพื่อนรักยืนอยู่บนบันไดชั้นแรก เขาลุกไปช่วยถือของ ท่ามกลางความประหลาดใจของคนทั้งคู่

“เลโอ? คุณมาได้ไงเนี่ย” เจนจิราถามพลางเดินไปนั่งบนเสื้อ ส่วนลิลนายังพูดอะไรไม่ออก เพราะรู้สึกตื้ออย่างประหลาด ยิ่งเห็นสภาพขนมหวานที่จัดเป็นชุดๆ วางบนเสื้อก็ยิ่งขมขื่นรำ่าในลำคอ เลโอมาที่นี่เพื่อเธอ

“ขับรถมาสิครับคุณเจน เตรียมขนมหวานมาให้เพื่อนคุณ ตักบาตรด้วย” เขาว่าแล้วนั่งลงตำแหน่งเดิม วางถาดที่ช่วยลิลนาถือไว้ข้างถาดขนมหวานของตน

“รู้ได้ไงว่าฉันจะตักบาตรวันนี้” ลิลนาถาม พยายามกลืนน้ำตา มิให้ไหล เขาช่างทำให้เธอประหลาดใจได้ดีเหลือเกิน

“วันนี้วันเกิดคุณนี่ ผมเห็นในแฟ้มประวัติคุณที่บริษัทเลยเตรียมของมา กะว่าจะชวนคุณไปวัด แต่พอเห็นคนอื่นเขารอตักบาตรตรงนี้เลยคิดว่ารอทำให้คุณแปลกใจเล่นดีกว่า” เขาบอกแล้วยิ้มจนตาหยีแสงตะวันอ่อนจางสะท้อนในดวงตาสีน้ำตาลทองของเขา

“แล้วคุณรู้ได้ไงว่าฉันจะลงมา ฉันอาจมีโปรแกรมทำอย่างอื่นก่อนก็ได้” คนที่ถูกทำให้แปลกใจตั้งข้อสังเกต

“ไม่รู้สิ...แต่ผมมั่นใจว่าคุณต้องลงมา” เลโอกล่าว เขารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

“สงฆ์บุพเพจะอาละวาดละแกะนี่” เจนจิราเย้า เอียงกายไปกระซิบกับเพื่อนสาว แต่เลโอกลับได้ยิน

“อะไรคือบุพเพอาละวาด”

“ซู...พระมาแล้วคะ ช่วยฉันทกถาหน่อยสิ” ลิลนาได้โอกาสเล็งการตอบคำถาม แล้วหันไปทำตาเขียวใส่เจนจิรา ก่อนที่พระสงฆ์ทั้งเก้ารูปจะมาถึง

ลิลนาตักบาตรด้วยหัวใจอันบริสุทธิ์ มีเลโอคอยหยิบจับกับข้าวส่งให้ ส่วนเจนจิราช่วยส่งของปัจจัยกับดอกไม้ให้เพื่อน เมื่อใส่บาตรถึงพระสงฆ์รูปสุดท้าย เจนจิราก็ยื่นจานกับขวดน้ำมาให้ ลิลนากรวดน้ำอย่างตั้งใจ เลโอนั่งมองด้วยความสงบ วันนี้หญิงสาวแต่งตัวเรียบร้อย หล่ออนสวมกระโปรงแบบเรียบๆ สีฟ้าอ่อน สวมเสื้อแขนตุ๊กตา สีขาว ดูแล้วน่ารักเหมือนสาวรุ่น ถ้าไม่บอกเขาคงไม่เชื่อว่าวันนี้หล่อนอายุสามสิบเอ็ดแล้ว

“สาธุๆ ขอให้ลูกข้างมีสามีเป็นตัวแทนที่เถอะ คุณพระคุณเจ้าช่วยส่งผู้ชายหล่อๆ รวยๆ กล้ามใหญ่มาให้ลูกข้างสักคนนะคะ เจนจิราจะรอค่า” เจนจิราหลับตาก็มือไหว้ปลุกๆ แต่ปากกลับขอพรเสียดัง

ลิลนายิ้มช้า กว่าเพื่อนรักจะลืมตาขึ้นมา พระสงฆ์ทั้งเก้ารูปก็เดินไปไกลแล้ว

“พระไปนานแล้วแก มัวแต่ขอผู้ชาย อายชาวบ้านเขาไหมอี” ลิลนาบอกเพื่อนแล้วพยักพืดไปยังคนที่มาตักบาตรในเช้าวันนี้ ส่วนมากเป็นลุงๆ ป้าๆ ที่อาศัยอยู่ที่นี้กับลูกๆ ้วยทำงาน พวกท่านยิ้มช้าเมื่อได้ยินสิ่งที่เจนจิราขอจากคุณพระคุณเจ้า

“ไม่อายอะ กลัวไม่มีสามีมากกว่า แกจนจะขึ้นคานอยู่แล้วเนี่ย” บรรณานิการมาดเซอร์บอกลางเก็บข้าวของ

เลโอช่วยพับเสื่อมาวางบนถาดเปล่าสองใบที่ตมถือค้างอยู่

“ถ้าจะขึ้นคานก็ขึ้นพร้อมกันละน่า” ลิลินาว่า บัดเศษฝุ่นออก จากกระโปรงสองสามที

“แน่ใจหรืออะ ชันว่าแกอาจจะลงจากคานเร็วๆ นี่แหละ” ว่าแล้วเจนจิราก็กิ่งสายตาพิฆาตไปให้บุรุษเพียงหนึ่งเดียวที่ยืนอยู่

“คานคืออะไร” เลโอถามอีก เขายังไม่สันต์ศการใช้ภาษาไทย มากนัก แม้จะพุดรู้เรื่องก็เถอะ

“ไม่มีอะไรคะ คุณอย่าไปถือสาขายายนเลย ยายนี่ดิงตอง” ลิลินาว่าแล้วหนีบเพื่อนสาวให้ก้าวเดินไปพร้อมกัน “นี่คุณ! ยืนอยู่ทำไม ตามมาสิ เร็วเข้า!”

เลโอรีบก้าวตามสองสาว วันนี้เขาได้รับเชิญให้ขึ้นห้องใช้ใหม่ น่าดีใจจริงๆ

เมื่อขึ้นมาถึงห้องของสองสาวที่อยู่บนชั้นห้า เลโอก็ได้รับการเชื้อเชิญให้นั่งลงบนโซฟาสีครีม เขานั่งรอไม่กี่นาทีลิลินาก็ก้าวออกมาจากห้องส่วนตัว หลอนไม่ได้เปลี่ยนเสื้อ แต่เปลี่ยนจากกระโปรงเป็นสวมกางเกงยีนส์เข็มดูทะมัดทะแมง ผมยาวสยายก็ถูกรวบให้กลายเป็นหางม้าตรงท้ายทอย

“ดีมอะไรก่อนไหมคะ”

“ไม่ครับ ผมตีหมาแฟมาแล้ว”

“อ้อ...คะ แล้วมีแพลนจะไปไหนไหมคะ ชันกับยายเจนจะไปเที่ยวกัน” หญิงสาวบอกแล้วนั่งลงข้างเขา ความอึดอัดแน่นอยู่ในอก ในชีวิตนั้นนอกจากเจนจิราก็กี่ไม่เคยมีใครมารอชวนเธอตกบาตรเลย เขาคือผู้ชายคนแรกที่ทำแบบนี้

“อ้าว จริงหรือครับ ผมกะว่าจะมาชวนคุณไปเที่ยวนะเนี่ย” เขาว่าแล้วยิ้มอย่างแสนเสียตาย

ลิลินามองเขาอย่างใคร่รู้ เลโอเป็นคนแบบไหนกันแน่นะ ผู้ชาย

เจ้าชู้ที่ควงสาวเป็นว่าเล่นไปอยู่ไหนกัน แล้วทำไมพวกหล่อนเหล่านั้น ไม่ปรากฏกายเลยตั้งแต่เขารับปากว่าจะออกเดทกับเธอ

“ฉันไปกับคุณก็ได้ค่ะ ไหนๆ คุณก็อุตส่าห์มาแล้ว แต่ว่า...”

“แต่อะไรครับ” เลโอรีบถามอย่างดีใจ

“แต่ฉันต้องไปด้วยนะสิ!” เจนจิราโผล่หน้าออกจากห้องมาให้ คำตอบ เจ้าหล่อนแต่งตัวทะมัดทะแมงพร้อมจะเที่ยวเต็มที และกำลัง เดินตรงมาหาสองหนุ่มสาว

ลิลนายิ้มยินดี ยกแขนซ้ายโอบไหล่เพื่อนรักแล้วโน้มเข้าหาตัวเอง

“ยายเจนเป็นมากกว่าเพื่อนฉัน เราเป็นพี่เป็นน้อง เป็นคนใน ครอบครัว ถ้าวันเกิดปีนี้ฉันจะมีความสุข ยายเจนก็ต้องมีความสุขไปกับฉันด้วย คุณจะยินดีให้เพื่อนฉันไปด้วยไหมคะ”

เลโอยิ้มหวาน รู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างประหลาดยามที่ลิลนาเอ่ย คำว่า ‘ครอบครัว’ จะเป็นอย่างไรนะ หากคำว่าครอบครัวของหล่อนมี เขาเพิ่มเข้าไปด้วยอีกคน

“แน่นอนที่รัก ผมจะพาพวกคุณเที่ยวเอง ว่าแต่อยากไปที่ไหนเป็นพิเศษไหม น้ำตก ทะเล หรือว่าดูหนังฟังเพลงดีล่ะ” เขาเสนอที่ที่

“ไม่รู้สิคะ ฉันเลือกไม่ถูก แค่นี้เกี่ยวกับคุณฉันก็มีความสุขแล้ว”

ลิลนาจใจเอ่ยคำหวาน ทำให้เกิดสีแดงระเรื่อพาดโหนกแก้มได้รูปของ เลโอ หญิงสาวจ้องเขา ในขณะที่เขาก็จ้องตอบ

ชายหนุ่มอดเลียริมฝีปากไม่ได้ รู้สึกว่ามันแห้งผากตอนจ้องมอง ริมฝีปากคนที่อยู่ตรงข้าม เพราะดูเชิญชวนให้เขาจุมพิตอย่างไรก็ไม่รู้

“ฉันเลือกเอง” เจนจิราโผล่ขึ้นอีกครั้งอย่างเจ้าเล่ห์ เธอไม่ได้เที่ยวแบบสุดเหวี่ยงมานานแล้วนี่นา วันนี้จะจัดให้เต็มคราบเลย

แล้ววันนั้นทั้งวัน คนทั้งสามก็มาสนุกสุดเหวี่ยงอยู่ที่ สวนสนุกแห่งหนึ่งแถวปทุมธานี เหมือนว่าทุกคนได้กลับไปเป็นเด็ก

อีกครั้ง เครื่องเล่นที่สมัยเด็กไม่เคยได้เล่นก็ชวนกันเล่นอย่างสนุกสนาน เสียงกรีดร้องด้วยความหวาดเสียวดังมาพร้อมกับเสียงหัวเราะไม่หยุด ก่อนที่ทุกคนจะมาหยุดอยู่ที่เครื่องเล่นสุดท้ายในเวลาบ่ายสองกว่าๆ แม้ยังเล่นไม่ครบ แต่ก็เพียงพอให้เกิดความอิมเมจ

“แน่ใจหรือเลโอ ฉันว่ามันน่าหวาดเสียวนะ” ลิลนาเกิดใจผ่อขึ้นมา วันนี้ก็เล่นเครื่องเล่นหวาดเสียวไปเยอะนะ แต่รถไฟเหาะนี่เธอยังใจไม่กล้าพอจริงๆ

“โอ... อุตส่าห์มาแล้วก็เล่นให้คุ้มสินั่งลิล ไม่รู้ละ แกไม่เล่น แต่ฉันเล่น” เจนจิรายืนยัน รวบผมเส้นหยักๆ ของตัวเองเป็นมวยไว้ที่ท้ายทอยเพื่อเตรียมความพร้อม

“แล้วคุณล่ะเลโอ จะเล่นไหม” ลิลนาหันไปถามคนที่ยืนอยู่ข้างกันอีกครั้ง วันนี้วันหยุด ที่สวนสนุกจึงมีคนเยอะ โดยเฉพาะเด็กๆ และวัยรุ่น รวมถึงคนที่มาเป็นครอบครัว บรรยากาศคึกคัก แต่เธอคงไม่ไหว หากต้องขึ้นนั่งเจ้ารถไฟเหาะนี้

เลโอสองจิตสองใจ เขาไม่อยากทิ้งลิลนาไว้ตามลำพัง

“ไปสิ! คุณเลโอสุดที่รักต้องไปกับฉัน” เจนจิราตัวป่วนประกาศ ก้อง ก่อนจะดึงเลโอให้ตามไปนั่งรถไฟเหาะ

ลิลนาส่งยิ้มให้ทั้งสอง เลโอทำหน้าปู้เลี่ยน คาดว่าไม่อยากจะขึ้นไปบนนั้นเท่าใดนัก

ไม่กี่นาทีต่อมาเลโอกับเจนจิราก็เตรียมพร้อมอยู่บนรถไฟ

เหาะ ลิลนาก็มกว้างให้พวกเขา ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาบันทึกภาพคนทั้งสอง เลโอที่ทั้งมาดนักธุรกิจหนุ่มจอมเจ้าชู้ชั่วคู่ชู้ยาม นานี้เขายิ้มกว้างให้เธอเหมือนเด็กชายตัวน้อยได้มองของที่ถูกใจ

รถไฟเหาะเริ่มเคลื่อนไปบนรางคดเคี้ยว ขึ้นสูงลงต่ำเพื่อไต่ระดับความเร็ว ก่อนจะพุ่งฉิวไปตามรางที่สร้างให้ผืนภฏธรรมชาติ เสียง

กรี๊ดร้องด้วยความหวาดเสียวบนตึ้นเต๋นดังมาจากผู้โดยสารที่นั่งอยู่บนนั้น ลิลน่ายืนมองแล้วหวาดเสียวแทน เธอคิดถูกแล้วที่ไม่ได้เล่นเครื่องเล่นชนิดนี้

รถไฟเหาะยุติการแล่นในเวลาต่อมา หนุ่มๆ สาวๆ รวมถึงเด็กโตเกือบยี่สิบชีวิตกำลังลงจากเครื่องเล่น ลิลนาไปยืนรอเพื่อนเมื่อเห็นแต่ไกลว่าเจนจิราไม่ปกติ เลโอต้องช่วยพยุงเจ้าหล่อนตลอดเวลา

“ยายเจน แกเป็นไงบ้าง ไหวหรือเปล่า” หญิงสาวถามเพื่อนรักด้วยความห่วงใย ช่วยเลโอพยุงเจนจิราไปยังม้านั่งตัวที่ใกล้ที่สุด

“ไหวๆ ฉันยัง... ไหว... อ๊า! ไอ้ก...”

แล้วเจนจิราก็กายมือที่ียงออกมาทางเดิม ลิลนาเห็นแล้วแทบเหม็นหน้าหนี เพราะกลิ่นช่างรุนแรงเกินทน เธอหลับหลังให้เพื่อนรักในขณะที่เลโอวิ่งไปซื้อน้ำมาให้

เจนจิราบ้วนปากด้วยสติที่ไม่เต็มร้อย ลิลนาตบหน้าเพื่อนเบาๆ แต่เจ้าหล่อนกลับไม่ตอบโต้ เลโอสละผ้าเช็ดหน้าของเขาให้เธอเช็ดหน้าให้เพื่อน เธอเกรงใจ แต่น่าที่นี้ไม่มีทางเลือกจริงๆ

“แล้วฉันจะซั๊กคืนให้นะคะ” ลิลนาบอกแล้วมองตาเขาอย่างต้องการกล่าวคำว่าขอบคุณ

“ไม่เป็นไร เรื่องเล็กน้อย เพื่อนคุณน่าจะอาการหนัก” เขาว่า

“สงสัยจะหมดแรงเพราะอะเจียนนี่แหละคะ เรากลับกันดีกว่ากว่าจะถึงคอนโคฯ คงมีดพอดี” เจ้าของวันเกิดแนะนำ

เลโอพยักหน้า เขาไม่ได้ช่วยลิลนาพยุงเจนจิราไปขึ้นรถ แต่อาสาแบกเจ้าหล่อนขึ้นหลัง เจนจิราส่งเสียงอืออ่าเมื่อถูกแบก เจ้าหล่อนแขนขายาวแก้งก้าง แต่ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อบุรุษที่ตัวสูงใหญ่อย่างเลโอเลย

ลิลนาซาบซึ้งในสิ่งดีๆ ที่เลโอทำเพื่อเธอ เขาช่วยเพื่อนเธอด้วยความเต็มใจ มีรอยยิ้มให้แม้ว่าต้องแบกเจนจิรา ทุกอย่างที่เขาทำนั้นก็เพื่อเธอ...เพื่อเธอจริงๆ

“ขอบคุณนะคะเลโอ ถ้าฉันมากับยายเจนสองคนมันต้องแย่งแน่ๆ”

เขายิ้มแทนคำตอบ เป็นยิ้มที่ทรงเสน่ห์เหลือหลาย ท่ามกลางผู้คนมากมายที่รายล้อม ลิลนากลับรู้สึกว่ามีเพียงเขากับเธอเท่านั้น เธอใจกล้ามอบรางวัลให้เขาด้วยการจุมพิตแผ่วเบาที่ปลายคางสากระคาย เขาอ้าปากค้าง ประหลาดใจเมื่อเห็นการกระทำของเธอ

“แทนสิ่งดีๆ ที่คุณทำเพื่อฉันกับยายเจน”

“ผมไม่ได้ต้องการอะไร นอกจาก...อยากเห็นรอยยิ้มคุณ” เขาเอ่ยจากใจจริง สงสัยครมครันว่าตัวเองมีความรู้สึกแบบนี้ได้อย่างไร

“คุณจะได้เห็นทุกวันคะเลโอ อย่างน้อยก็สามเดือนที่เราจะอยู่ในสถานะคู่เดท” เธอบอก เหมือนเตือนตัวเองไปด้วย แค่ว่าสามเดือนเท่านั้น แล้วความสุขขณะที่มีเลโออยู่ด้วยกันจะหมดไป

“คุณรักผมบ้างแล้วละสิ” จอมเจ้าชู้เอ่ยอย่างมั่นใจ

“ฝันไปเถอะยะ คุณต่างหากที่จะต้องตกหลุมรักฉันชนิดหัวปักหัวปำเชียวละ” ลิลนาเอ่ยแล้วยิ้มยั่ว ไม่มีวันยอมแพ้พ่อคนปากดี

“อ้อฮ้อ...ขนาดนั้นเชียว”

“แน่นอน พ่อจอมกะล่อน” ลิลนาว่าแล้วยิ้มขัน เหลือบมองเจนจิราก็เห็นยังหลับอุตุบนแผ่นหลังกว้าง แม่จอมป่วนสิ้นฤทธิ์ก็ครวญ

คอนโดฯ ของสองสาว

ทำผิดแล้วเมื่อแผ่นหลังของเจนจิราสัมผัสกับพุงนุ่ม ลิลนาช่วยห่มผ้าให้เพื่อนสาว เจ้าหล่อนหลับไปด้วยความเพลีย และอาจจะตื่นขึ้นมาอีกรอบตอนดึกๆ

“ปล่อยไว้แบบนี้แหละ เดี่ยวดึกๆ คงตื่นขึ้นมาอาบน้ำเอง”

ลิลนาคาดเดา

เลโอช่วยแบกเพื่อนเธอขึ้นมาส่ง เขาไม่ได้บิปรากบ่นถึงความเหนื่อย มีเพียงเสียงหอบหายใจเท่านั้นที่ทำให้รู้ว่าเขากำลังเหนื่อย

“พวกคุณดูห่วงใยกันดีนะ”

“เราอยู่ด้วยกันตั้งแต่เด็กค่ะ ที่บ้านเด็กกำพร้านะ พอออกจากที่นั่นพวกเรา ก็ดิ้นรนทำงานหาเงินส่งตัวเองเรียน พอเรียนจบก็โชคดีที่ได้ทำงานที่เดียวกัน แล้วต่อจากนั้นพวกเราก็เป็นแบบนี้”

เธออธิบายคร่าวๆ ก้าวออกจากห้องเพื่อนสาวพร้อมกับเลโอ และไม่ลืมปิดไฟให้เจ้าของห้องด้วย

“คุณจะดื่มอะไรไหมคะ หิวหรือเปล่า”

เลโอส่ายหน้า ลิลนาจึงเดินไปยังส่วนของห้องครัวแล้วหาน้ำอัดลมสักกระป๋องในตู้เย็นให้เขา เลโอตามไปติดๆ

“อู๊ย! คุณ ตกใจหมดเลย”

เขาหัวเราะเมื่อเห็นลิลนาตกใจ ใครจะไม่ตกใจล่ะ ก็เขามายืนซ้อนด้านหลังเธอตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

“ผมจะบอกว่าไม่เป็นไร ผมไม่ดื่มอะไรจริงๆ” เลโอยืนยัน ดิ่งหล่อนให้ออกจากตู้เย็น

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถามอย่างกังวลเมื่ออีกฝ่ายเอาแต่จ้องหน้าเธอ หรือว่าหน้าเธอมีอะไรติด...หรือตอนนี้เธอหน้าโทรมจนเขาตกใจ

“มี แต่ไม่ใช่อย่างที่ว่าคุณคิด คุณดู...น่ารักสดใสเหมือนเด็กสาว” เขาว่าพลางยกร่างลิลนาขึ้นไปบนเคาน์เตอร์สำหรับเตรียมอาหาร แล้วแทรกกายเข้ามาตรงหว่างขาหล่อน ท่ามกลางเสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของหญิงสาว

“ตกลงน่า ฉันอายุสามสิบเอ็ดแล้วนะ”

เขายิ้มเมื่อลิลนาเอ่ยเช่นนั้น “ใช่ แต่คงไม่มีใครเชื่อว่าคุณอายุมากกว่าผม ดูคุณสิ คุณดูร่าเริง มีความสุข และ...อืมเปรม”

“คะ ฉันอิมเปรม วันนี้ฉันมีความสุขเหลือเกิน มีผู้ชายหล่อ รวย เลิศ และน่าเขมือนที่สุดในสามโลกมาทำให้ฉันมีความสุข” หญิงสาว สารภาพติดตลกแก่เขิน รู้สึกว่าพวกแกมร้อนผ่าว มันกำลังเห่อแดงเป็น แ่นแท้

เลโอเซยคางมของลิลนาด้วยนิ้วอันแข็งแรง วงหน้าหล่อนลอย เด่นต่อหน้าเขา ดวงตาสองดวงสานสบกันอย่างมีความหมาย อารมณ์ ความไหวในกายเหมือนถูกเรียกให้ฟื้นคืน

“เราต้องเข้ากันได้ดีแน่ๆ ตอนที่อยู่บนเตียง” เขาเปรย หลุบตามองริมฝีปากยั่วเย้าแล้วอดกลืนน้ำลายไม่ได้

“ฉันอาจจะนอนแข็งเป็นท่อนไม้ก็ได้ ใครจะรู้” ลิลนาเอ่ยติดตลกอีกครั้ง ทำให้เลโอหลุดเข้าไปด้วย

“ผมจะรอวันที่ได้พิศูจน์”

ลิลนายิ้ม แต่ระดับความสติเสลดลงมาครึ่งหนึ่ง เขาคงรอพิศูจน์ กระทบง่ามีเช็กกับเธอได้โดยไม่ต้องใช้ความรัก แน่นอนเขาต้องทำได้ เธอมั่นใจ

“สุขสันต์วันเกิดนะครีบทีรัก” บอกแล้วเขาก็ล้วงของขวัญออกมาจากกระเป๋ากางเกง

“โอ...คุณพระช่วย คุณไม่ต้องซื้ออะไรให้ฉันก็ได้ ความสัมพันธ์ของเรามันไม่ใช่ของจริง”

“แต่วันนี้วันเกิดคุณนะ มันเป็นเรื่องจริง” เขาเถียงแล้วเกาะก่อง ไบเล็กออก ในนั้นมีสร้อยทองคำขาวห้อยจี้รูปพระจันทร์เสี้ยวฝังเพชร สีน้ำเงิน

ลิลนาตื่นตันใจ นอกจากเจนนจิราแล้วก็ไม่เคยมีใครให้ของขวัญ เธอเลย

ชายหนุ่มสวมสร้อยให้หญิงสาว ซึ่งสวมได้พอดีบพอดีราวกับ พาไปเลือกที่ร้านกิมปान

“ขอบคุณค่ะ มัน...สวยมาก และคงแพงมากด้วย ขอบคุณจริงๆ”

ลิลนาเงยหน้าสบตาคนใจดี เลโอมองมาอย่างต้องการบางอย่าง เขายกมือแตะริมฝีปากเธอ พลันเลือดในกายเธอก็เดือดพล่านราวถูกต้มในกาน้ำร้อน

“ผมอยากจูบคุณจัง”

“ฉันก็อยากจูบคุณ” ลิลนาบอก ทำให้เลโอประหลาดใจ

เขาค่อยๆ โน้มใบหน้าลงเพื่อมอบจูมพิตอ่อนหวานให้ลิลนา จูบเอา...จูบเอา ค่อยๆ จ้วงชิมความหอมหวานจากโพรงปากนุ่ม สองมือโอบรอบเอวคอด กอดรัดราวกับกลัวว่าหล่อนจะล่องลอย รสชาติของจูมพิตหวานล้ำราวคาราเมลถูกราดด้วยน้ำผึ้งก็มีปาน

ลิลนาหลับตาพริ้มอย่างเป็นสุข ยกมือโอบรอบลำคอแกร่ง สุขใจอย่างบอกไม่ถูก รสจูมพิตก็หวานเสียนี้กระไร หวานจนชวนให้ขาดใจ หากสามเดือนข้างหน้าจะมีได้ลิ้มรสอีก

“คุณลิล คุณ...ร้องให้ทำไม” เลโอผละจากการจูมพิตเมื่อรับจูมถึงหยาดน้ำตาอุ่นๆ ของลิลนา

“เอ่อ...ฉัน ฉันแค่...เสียดายที่ความสุขในวันนี้มันไม่ใช่ของจริง เรายังอยู่ในเกมพนัน แต่ฉัน...ฉันรู้สึก...ดีมากจนใกล้จะต้านทานไม่ไหว” ลิลนาสารภาพแล้วใช้หลังมือปาดน้ำตาทิ้ง

เลโอฟังแล้วใจกระตุก เหมือนว่าเข้าใจความรู้สึกที่หล่อนเอื่อยอ้าง

“คุณเริ่มรักผมเข้าแล้วใช่ไหมที่รัก”

“ไม่ๆ ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอน ฉันก็แค่...แค่รู้สึกดี...รู้สึกดีเท่านั้นจริงๆ”

ลิลนาสายหน้า เธอไปปิด หัวใจบอกว่าเธอรักเลโอเข้าแล้วจริงๆ ช่างรวดเร็วจนน่าใจหาย

“ฉันก็อย่าร้องไห้สิ ผมไม่อยากเห็นน้ำตาคุณ แปลกจั่งเลยนะ ทำไมผมรู้สึกเจ็บตรงนี้ก็ไม่รู้” เขาจับมือหล่อนมาวางตรงตำแหน่งหัวใจ

ลิลนายิ้มขึ้นให้ “คุณก็อาจจะรักฉันแล้วเหมือนกัน”

“ไม่มีทางหรอก ผมไม่มีทางรักคุณ” เลโอเอ่ยอย่างมั่นใจ ใช้... เขามั่นใจมากว่าจะไม่มีวันรักลิลนา

“โอเค ไม่รักก็ไม่รัก งั้นตอนนี้คุณก็กลับไปได้แล้ว วันนี้ฉันเหนื่อยมากเลย ขอตัวไปอาบน้ำนอนดีกว่า”

“ได้... ได้สิ วันจันทร์เจอกันที่บริษัทนะ”

“ได้ค่าเจ้านาย คินนี่อย่าลืมฝันถึงฉันด้วยละ” เจ้าของวันเกิด ออกคำสั่ง

เลโออุ้มหญิงสาวลงจากเคาน์เตอร์ ลิลนาเดินไปส่งเขาที่ประตู แต่ดูเหมือนชายหนุ่มยังไม่อยากกลับ

“ทำไมผมต้องฝันถึงคุณด้วย ไม่มีทางหรอกนา” เขาเอ่ยอย่างมั่นใจ เฝ้ารอยยิ้มทรงเสน่ห์ และดวงตาสีน้ำตาลทองเปล่งประกายอยู่ตรงหน้าลิลนาในเวลานี้

“ก็เพราะคุณตกหลุมรักฉันยังไงละ คอยดูสิ พรุ่งนี้คุณต้องโทรหาฉัน เพราะทนคิดถึงไม่ไหว”

“ไม่มีทาง หึๆ”

ลิลนายักหน้าหงิกๆ พร้อมรอยยิ้ม เธอมั่นใจว่าพรุ่งนี้เขาต้องโทร มา ความรู้สึกมันบอก

“งั้นผมกลับก่อนนะ วันจันทร์เจอกัน” เขาสั่งลา แต่แววตาเหมือนร้องขอว่า “ให้ผมอยู่ต่อเถอะนะ”

“ไปสิคะ เตี่ยรอติดนะ” เธอเร่งเร็ว มีความสุขที่ได้แก่งคนปากแข็ง

เลโอถอนหายใจ เขาต้องแพ้ป่าแก่ลิลนาหรือนี้

“คุณก็รู้ว่าผมไม่อยากกลับ” เขาสารภาพ ทำหน้ายุ่งเหมือนเด็กน้อยถูกขี้ใจ

“ทำไม”

“ก็...ไม่รู้ แต่ยังไม่อยากกลับ อยากเห็นหน้าคุณมั้ง ยังมองไม่อึม
เลย” เขาสารภาพอีก รู้สึกหมดมาดเมื่อต้องสารภาพทุกอย่างแบบนี้

ลิลนามองชายหนุ่มแล้วก็เข้าใจ เขาคงเสียความมั่นใจเมื่อต้อง
เปิดเผยความรู้สึกออกมา เธออยากรู้มากกว่านี้ แต่ไม่อยากให้เขา
อึดอัดมากขึ้นไปอีก

“งั้น...อยู่ต่ออีกนิดก็ได้ เดี่ยวต้มมามาให้กิน”

“โอเค เยี่ยมไปเลย”

เลโอยิ้มกว้าง เดินตรงไปที่โซฟาแล้วทิ้งกายลงนั่งอย่างพออก
พอใจ เวลาเขายิ้มใบหน้าอย่างบุรุษลูกครึ่งช่างดูอ่อนเยาว์ โดยเฉพาะ
เขี้ยวแหลมเล็กราวแวมไพร์นั้น ลิลนาเห็นที่ไรก็ใจสั้นทุกที คนอะไรเขี้ยว
สวยชะมัด

หญิงสาวมองเขาแล้วสะท้อนในอก เธอแก่กว่าเขาแค่สามปี
แต่ทำไมรู้สึกตัวเองแก่หง่อมก็ไม่รู้ อาจเป็นเพราะเลโอดูดีเกินกว่า
จะมาเดินเคียงข้างเธอกระมัง

“อย่าทำหน้าที่แบบนี้สิครับ ผมรอกินมามา” เขาทวง ลิลนาจึง
ยิ้มออก

หญิงสาวเดินเข้าครัว จัดการหาบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปออกมาต้มให้
เขา ของสดในตู้เย็นมีอะไรก็หย่อนลงหม้อที่น้ำกำลังเดือด อยากให้เขา
อึมท้อง แม้ว่าจะเป็นคนบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปราคาถูกก็ตาม

“มาแล้ว ๆ” เจ้าของห้องถือชามบะหมี่มาวางกลางโต๊ะเตี้ย
วันนี้เธอต้มบะหมี่หม้อใหญ่ กินสองคนได้สบาย แถมยังมีหมู มีผัก
แถมไข่อีกสองฟองใส่เพิ่มลงไปด้วย เธอวางถ้วยเล็กสองใบ ตะเกียบ
สองคู่ และช้อนสองคันลงบนโต๊ะด้วย

“กินได้เลยไหม”

“ลงมือเลย เดี่ยวฉันเอาน้ำมาให้” ลิลนาบอกแล้วลุกไปเอาน้ำ

ในตู้เย็น พอกลับมา พ่อหนุ่มลูกครึ่งก็กำลังหม่ำบะหมี่อย่างหมดมาด
นักธุรกิจเจ้าสำอาง

“อร่อยไหมเลโอ” ลิลนาถาม นั่งขัดสมาธิบนพื้นพรมข้างๆ คน
ที่นั่งบนโซฟา

“อร่อยมาก แต่เผ็ด” เขาบอกแล้ว ยกแก้วน้ำขึ้นจิบอีกใหญ่
ลิลนาเงยหน้าขึ้นมอง แลเห็นความเป็นธรรมชาติที่มีอาจเห็นได้
หากเขายังนั่งบนเก้าอี้ผู้บริหารของ SK เลิฟบุ๊ก เหมือนเขาได้ปลดปล่อย
ตัวตน ไม่ต้องมีมาด

“คุณเหมือนเด็กที่ไม่เคยได้กินมามาแล้ว” ลิลนาล้อ ดูเขาจะ
เอร็ดอร่อยตอนชดบะหมี่

เลโอยิ้ม วางถ้วยใบเล็กลงแล้วยกแก้วน้ำขึ้นจิบอีก

“นานแล้วที่ไม่ได้กิน สมัยเรียนผมมีเพื่อนคนไทยสองสามคน
พวกเขาักทำแบบนี้ให้ผมกินตอนที่เราอยู่หอพักด้วยกัน มันเป็นเวลา
เวลาที่มีความสุขมาก ก่อนที่พวกเราจะเรียนจบแล้วแยกย้ายไปตาม
ทางของตัวเอง” เขาอธิบาย

ลิลนาพยักหน้าว่าเข้าใจ ก็มองถ้วยใบเล็กของตัวเองก็เห็น
เส้นบะหมี่กับส่วนประกอบอื่นๆ จนพูนถ้วย

“นี่ตักให้ฉันเหอ”

“ใช่ จะได้ไม่ร้อนไง คุณกินสิ ขอบอกว่าอร่อยมาก”

“แน่นอน ฉันทำนี่นา” ลิลนารีบบอก ยิ้มกว้างอย่างเป็นสุขกับ
สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาทำให้ เขาตักของกินให้เธอ เพื่อให้หายร้อนสินะ

“บะหมี่ของนะ ใครทำก็อร่อยครับคุณบก.” เลโอแซว

“พูดแบบนั้นเดียวไล่กลับบ้านซะเลย” ลิลนาขู่

เลโอยกมือขอยอมแพ้ เธอจึงเริ่มรับประทานบะหมี่ในถ้วยเล็ก
ค่อยๆ คีบเส้นเข้าปาก กลืนกินอย่างเอร็ดอร่อยไม่ห่วงสวย ที่นี่ถิ่นเธอ
นี่นา ไม่รู้จะเกิดสวยไปทำไม

ชายหนุ่มมองลิลดาเงียบบๆ เขาวางตะเกียบลง อิมขึ้นมาดื้อๆ
เมื่อเห็นคนตัวเล็กกำลังรับประทานอย่างเอร็ดอร่อย ปากเล็กๆ ของ
หล่อนกำลังจับเอาเส้นบะหมี่แล้วเคี้ยวตุ้ยๆ นำเอ็นดูนัก แล้วเขาจะทน
ไหวได้อย่างไร

หมัม!

“ว้าย! เลโอ ทำอะไรเนีย ฉันทกินบะหมี่อยู่นะ”

ลิลดาร้องลั่นเมื่อลำคอถูกเหนียวเข้าหาคนที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ก่อนที่
เขาจะจุ่มพิตลงบนกระหม่อมเธอพอดีใหญ่

“ขอโทษที แต่ผมซັกขอบคุณแล้วละ” เขาเปิดเผยสิ่งที่ใจ
ปรารถนา

หญิงสาวแกะแขนเขาออกจากคอตัวเอง ขยับออกห่างคนร่าง
โตแล้วจัดผมให้เรียบร้อย พวงแก้มแดงเรื่อเมื่อได้ยินสิ่งที่เขาเพิ่งพูด
ออกมา

“ชอบฉัน...แสดงว่ารักแล้วใช่ไหมละ” พอได้ทีก็รีบหรีตถาม
แน่นอนว่าอยากได้คำตอบในเชิงบวก

เขาส่ายหน้าดิ๊ก “ไม่แน่นอน ก็แค่ชอบนำคนสวย ยังไม่ได้รัก
แน่ๆ” เขายืนย่น

“ชะล่าใจไปเถอะเลโอ อยู่ใกล้ฉันทุกวันระวังหัวใจตัวเองไว้ให้
ดีๆ ถึงฉันจะแก่ แต่ฉันก็น่ารักนะขอบอก”

เลโอยิ้ม ป้าลิลดาของเขาช่างจ้อเสียจริง “บอกตัวเองเถอะครับ
ป้าลิล”

“เลโอ! ถ้าเรียกฉันแบบนี้ในอีกที ฉันจะสรรหมาให้คุณด้วยบะหมี่
ซามนี่” คนที่ถูกปรามาสว่าแก่ทำเสีงดู สีหน้าชิงชังจนคนฟังขยาด

“โอ...ยอมแล้วครับ ไม่กล้าครับคุณลิล” “เด็กน้อยเลโอ” หลาด
ตอบ แน่แน่นอนว่าสร้างรอยยิ้มให้แก่ลิลดา

หญิงสาวรับประทานบะหมี่จนเกลี้ยง มีเลโอช่วยตักโม่เนื้อนั้นใส่

ด้วยให้ เขาดูใสใจ และลิลนาก็ชอบคิดเสมอว่าสิ่งที่เขานำนั้นออกมาจากใจ

‘ไม่...ไม่จริงหรอกลิลนา ที่เขานำก็เพราะอยากให้เธอรัก พอเธอรักเขา เขาก็จะทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการ บางทีเขาอาจจะไล่เธอออกจากงานก็ได้ เฮ้อ...เซ็ง’

เมื่อคำผ่านไปอย่างเรียบร้อย เอิศดอรัยกันทั่วหน้า ลิลนาขอตัวไปอาบน้ำเมื่อแขกไม่มีที่ท่าว่าจะกลับ เธอใช้เวลาเป็นชั่วโมงเพราะทั้งสระผมและขัดตัว วันนี้เดินเที่ยวมาทั้งวันจึงเหนียวตัวมาก พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้วกลับออกมาอีกที เลโอก็มิสภาพไม่ต่างกัน เขาอาบน้ำแล้ว สวมเสื้อยืดรัดหน้าอกฟิตเปรี๊ยะ และสวมกางเกงนอน ขาววาวที่เนื้อผ้าคงนุ่มมาก เธอไม่อาจจะสายตาไปจากอะไรตุงๆ ตรงเป้ากางเกงที่ดูเนื้อผ้าออกมา

“คุณจะมามองเป้ากางเกงผมอีกนานไหม ผมถอดให้คุณก็ได้นะ” เขาว่าแล้วจับขอบกางเกง ทำท่าจะรูดลง

“อย่างนะ! ฉะ...ฉันก็แค่แปลกใจที่คุณอาบน้ำแต่งตัวเสร็จแล้ว คุณไปอาบน้ำที่ไหน เอาเสื้อผ้าที่ไหนมาเปลี่ยน” หญิงสาวถามพลางเดินเข้าไปหาเขา โทรทัศน์ที่อยู่ห่างออกไปกำลังฉายภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง

“ผมกลับไปในห้อง”

“หา! แล้วกลับมาที่นี่ทำไมอีก” ลิลนาเป็นง เขาจะกลับมาเพื่อ?

“ผมนั่งมอเตอร์ไซค์รับจ้างไปนะ เลยต้องกลับมาเอารถที่นี่”

“นั่นคือเหตุผลของคุณ?”

“ใช่” เขาตอบหนักแน่น ยิ้มหวานให้ลิลนาอย่างจงใจ

“คุณนี่มันจอมวางแผนชัดๆ นี่มันห้องผู้หญิงนะยะ ใจคอจะเข้านอกออกในได้ตามอำเภอใจหรือไง” เจ้าของห้องเริ่มฉุน

“ผมขอโทษ ก็ยังไม่อยากกลับไปนี่นา ผมอยู่คอนโดฯ คนเดียว

เหงาจะตาย คินนี่ขอนอนที่นี่ได้ไหม นะๆ คุณลิลิ ผมนอนโซฟานี้ได้ แล้ววันนี้ผมก็เอาหนังสือมาเปิดให้คุณดูเป็นการตอบแทนความมีน้ำใจของคุณด้วย”

“ตอบแทนบ้างอะไรละ คินนี่บอกเมื่อไหร่ว่าจะให้คุณนอนที่นี่ อีตาบ้าเอ๊ย” ลิลินาบน

เลโอทำหน้าที่สลด เดินหงอยๆ กลับไปที่หน้าจอโทรทัศน์ จัดการถอดแผ่นซีดีออกจากเครื่องเล่นแล้วปิดโทรทัศน์เสีย

“ผมขอโทษที่วุ่นวาย ผมมาอยู่เมืองไทยก็ไม่ค่อยมีเพื่อน แซมยังไม่หายดี จะไปเยี่ยมไปหากก็ไม่สะดวก งานผมก็เยอะ พอมาเจอคุณกับคุณเจนก็เหมือนมีคนพอให้พูดคุย พวกคุณเป็นเพื่อนรักที่น่าอัศจรรย์มาก ผมรู้ว่าความสัมพันธ์ของเรานั้นไม่ใช่ของจริง แต่ผมยังหวังว่าเมื่อครบสามเดือน ไม่ว่าเราจะรักหรือไม่ได้รักกันเลย ผมก็ยังอยากให้เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน”

เลโอเอ่ยเสียงเศร้า ฟังดูจริงจังเหลือจะกล่าว แล้วมีหรือที่คนซึ่งส่งสารอย่างลิลินาจะทนไหว

“โอเคยะ อยู่ดูหนังจบก่อนแล้วค่อยกลับไปก็ได้” ลิลินาบอกแล้วทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา

เลโอฉีกยิ้มยินดี ดวงตาเป็นประกายราวเด็กหนุ่มแรกรัก

“ขอบคุณครับ คุณลิลิใจดีที่สุดเลย” เขานั่งลงข้างหล่อน เอนศีรษะไปแนบหัวไหล่บางอย่างอดอ้อน

ลิลินายิ้มช้า เขาทำตัวต่างกับเจ้านายมาดเข้มที่ชื่อเลโอลิบลิบ

“แล้วเอาหนังสืออะไรมาล่ะ”

“นี่ไง ดูจบรับรองกลับบ้านทันที” เขายืนยัน

“สี่เรื่องเนี่ยนะ กว่าที่จะจบก็เข้าพอดี” ลิลินาโอดโอย เธอตกหลุมพรางเลโอจอมเจ้าเล่ห์เข้าให้แล้ว

“หึๆ ก็ดูจบแล้วค่อยกลับไปครั้นคุณลิลิ” เขาย้ำอีกหน กะพริบ

ตาปริบๆ แล้วพยักหน้าช้าๆ พร้อมกับยิ้มอย่างผู้ชนะ ก่อนจะเดินไปเปิดโทรทัศน์อีกรอบ ท่ามกลางเสียงครางฮึมๆ ของลิลา

“นายรูกหนักไปแล้วนะเลโอ ฮีม” หญิงสาวโอดครวญในใจ หยิบหมอนอิงมาวางบนตักอย่างกระแทกกระทั้น เธอทำเป็นไม่สนใจเขา ทว่าพอนั่งเริ่มฉายก็อดไม่ได้...เธอรับไม่ได้จริงๆ

“กรี๊ด! ฉันไม่เอาหนังผี ปิดเดี๋ยวนี้”

เพ็ญว! ตู๋บ!

หมอนอิงลอยละลิวแหวกอากาศไปปะทะหัวไหล่ของเลโอ เขาหัวเราะชอบใจ เป็นสุขที่ได้แก้มหญิงสาว เขาเดาทางถูก หล่อนเป็นพวกจิตอ่อน ไม่พิศมัยหนังผีเป็นแน่แท้

“งั้นเอาเรื่องนี้แล้วกันนะ หนังรักธรรมดา” เขาบอกแล้วจัดการเปิดเครื่องเล่นดีวีดี ใส่แผ่นเข้าไปแล้วหยิบริโมตเดินไปนั่งกดบนโซฟาตัวเดียวกับเจ้าของห้อง

หนังรักโรแมนติกเรื่อง *The Proposal* (*ผู้รักวิวาท์ฟ้าแลบ*) เป็นหนังรักที่แฝงด้วยอารมณ์ขัน มีความโรแมนติกและซาบซึ้งซึ่งเลโอคิดว่าลิลาจะชอบ และเพียงหนังเริ่มเดินเรื่อง เจ้าหล่อนก็เพ่งสายตาดจ่อไปที่จอโทรทัศน์ทันที

“ยังไม่เคยดูหรือคุณ หนังออกนานแล้วนะ” เขาถาม แลเห็นความตั้งใจผ่านดวงตาของลิลา

“อ้อ ไม่ค่อยได้ดูหนังฟังเพลงหรรษา งานยุ่ง แล้วช่วงที่ไม่ยุ่งก็อ่านแต่นิยาย” หญิงสาวสารภาพแล้วหยิบหมอนอิงลูกใหม่มาวางบนตัก

เลโอฟังหญิงสาวพูดไปเรื่อยๆ ลุกไปปิดไฟดวงใหญ่เหนือศีรษะแล้วเปิดโคมไฟเล็กข้างโซฟาแทน บรรยากาศจะได้เหมือนโรงหนังหน่อย ห้องของลิลาไม่ใหญ่มาก เขาพอสังเกตและรู้ว่าอะไรอยู่ตรงไหน

“ฉันชอบพระเอกคนนี้ เขาเล่นหนังรักได้ดี” ลิลนาหมายถึง ไรอัน เรย์โนลด์ส ส่วนนางเอกอย่าง ซานดรา บูลล็อก นั้นเธอเฉยๆ ไม่ได้ชอบเป็นพิเศษ

ทว่าพอดูหนังจบแผ่นแรก ลิลนาก็เปลี่ยนใจ นางเอกเล่นหนังเรื่องนี้ได้ดี ทั้งสีหน้าท่าทางและการพูดจา...มันใช่ คงไม่มีใครแสดงได้ดีเท่าซานดราอีกแล้ว

“ทำไมฉันถึงรู้สึกที่นางเอกเหมือนฉันจังเลย” เธอบ่น ในหนังนั้นซานดราเล่นเป็นมาร์กาเร็ต บรรณาธิการสุดโหดไร้แฟนที่ทุกคนพร้อมใจกันเรียกหล่อนว่า ‘แม่มด’

“ไม่เหมือนหรือ คุณน่ารักกว่าเยอะ และคุณไม่เห็นจะเหมือนแม่มดสักนิด ที่สำคัญคุณมีคู่เด็ดแล้ว ไม่ต้องออกอุบายให้ใครมาแต่งงานด้วย” เลโอบอกแล้วลุกไปเปลี่ยนแผ่น เขากลับมาอีกครั้ง แต่นั่งใกล้ลิลนามากขึ้น

“ขยับไปหน่อยสิ โซฟาออกกว้าง จะมานั่งเบียดทำไม” เธอท้วงทันที

“ฮู...ดูหนังรักมันต้องนอนฟังออกสุภาพบุรุษอย่างผมแล้วดู ถึงจะได้อารมณ์ มามะคุณบอก ที่รัก เลโอพร้อมแล้ว เอนมาๆ”

“ไม่ๆ อย่างนี้อีตาบ้า ฉันนั่งดูเฉยๆ ได้ยะ”

หญิงสาวพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่เอนซบอกแกร่ง ขณะที่มีมือทั้งสองข้างของเขายังพยายามจับศีรษะเธอให้เอนเข้าหา ในที่สุดลิลนาก็ได้เอนซบพิงแผ่นอกบึกบึน ทั้งสองกึ่งนั่งกึ่งนอนอิงแอบแนบชิดบนโซฟา ทว่าเลโอมิได้ล่วงเกินลิลนาแม้แต่ปลายก้อย เขานอนดูหนังเฉยๆ

เวลาผ่านไปจนหนังเล่นเกือบจะหมดแผ่นที่สอง เลโอก็ได้ยินเสียงหัวเราะตามด้วยเสียงสะอื้นแฉ่วๆ ของลิลนาดังมาเป็นระยะ นอกจากจิตอ่อนแล้วหัวใจหล่อนยังอ่อนไหวอีกนะเนี่ย

“น่าสงสารมาร์กาเร็ต เธอรักแอนดรูว์ แต่เธอแต่งงานกับเขา

ไม่ได้ เธอทำร้ายครอบครัวของเขาด้วยการโกหกไม่ได้ ความรักของเธอ
บริสุทธิ์เหลือเกิน” ลิลนาเปรยออกมา น้ำตายังไหลไม่หยุด

เลโอสายหน้าแล้วเอื้อมมือไปเช็ดน้ำตาให้เจ้าหล่อน “ป้าแก่
ซีแย” เขาล้อ

“ถ้าเรียกว่าป้าแก่อีกทีจะไล่กลับบ้านเดี๋ยวนี้” คนซีแยงู เขาจึง
ต้องปิดปากเงียบ

ทั้งสองคนยังนอนดูหนังจนจบ รอยยิ้มอิมเปรมปรากฏบน
ใบหน้าของลิลนา เธออยากมีความสุขเหมือนนางเอกในหนัง พระเอก
ขอแต่งงานตอนจบ ได้จับกับพระเอกแบบหวานชื่นด้วย นั่นละ
ความฝันอันสูงสุดเลย

“จะมีใครมาขอฉันแต่งงานแบบนี้ไหมนะ” เปรยออกมาแล้วเธอ
ก็ลุกขึ้นนั่ง มองนาฬิกาบนผนังก็เห็นว่าเพิ่งจะสามทุ่มนิดๆ และยังไม
่วงเลย

“ต้องมีสิ คุณลิขิตของผมออกจะน่ารัก” เลโอดึงตัวลิลนาให้นอน
ลงอีกครั้ง คราวนี้นอนตะแคงบนโซฟา ไม่ใช่เพียงเอนซบ

“จะทำอะไร ฉันง่วงแล้วนะ จะไปนอน” เธอไปปิด ไม่อยาก
สัมผัสผิวเนื้อบุรุษมากกว่านี้ ไม่ใช่ไม่ไว้ใจเขา แต่ไม่ไว้ใจตัวเอง
ต่างหาก เธอไม่ใช่เด็กมัธยมนะ บรรลุนิติภาวะแล้ว และมีเซ็กซ์ได้
ทุกเมื่อที่ต้องการ ไม่ต้องแคร์พ่อแม่พี่น้องด้วย เพราะทั้งชีวิตมีแค่
เจนจิราคนเดียว

“ก็นอนนี่สิ นอนเป็นเพื่อนหน่อย ผมเหงานะ นอนเฉยๆ ไม่ทำ
อะไรหรอก จริงๆ” เขารีบยืนยัน

“ก็กลับไปนอนที่คอนโด ตัวเองสิ แล้วโทร. หาสาวสักคนให้มา
นอนเป็นเพื่อน”

“ซู...ผมไม่ทำอย่างนั้นแน่นอนครับที่รัก ตอนนีเราเดตกันอยู่นะ
เพราะฉะนั้นมีผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมจะขึ้นเตียงด้วย นั่นก็คือคุณ”

พอด!

เลโอหอมแก้มลิลินาพอดใหญ่ ดวงตาหญิงสาวแทบถลน อีตาคืนชักเอาใหญ่แล้วนะ

“เห็นฉันเป็นหมอนข้างสาธารณะหรือไง นึกอยากจะทำอะไร ออยากจะทำหมอนเมื่อไหร่ก็ได้”

“ไม่ใช่แน่นอนที่รัก คุณเป็นคนพิเศษของผมต่างหาก” เขาให้คำตอบ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเอ่ยออกไปได้อย่างไร ทั้งที่มีคนพิเศษอีกคนซ่อนไว้ในใจอยู่แล้ว

“พิเศษจนกว่าจะครบสามเดือนละสิ” หญิงสาวอดประชิดไม่ได้ โบกหน้างามสลดเล็กน้อย เลโอก็เช่นกัน

“พูดมากหน้าคุณบก. ผมจะปิดโคมไฟนะ เราจะได้นอนกันเสียที” พีบ!

แล้วไฟในห้องก็ดับลง เหลือเพียงแสงสว่างอันรางเลือนที่ทอดมาทางหน้าต่างกระจก ลิลินานิ่งเงียบ ใจเต้นตึกๆ ด้วยความตื่นเต้น ภายนอกมืด ตัวเขาอุ่นจัด แต่เธอกลับหนาวเสียอย่างนั้น

“คุณตัวสั้นทำไม” เขาถามซัดกระหม่อมบาง

ลิลินาจะบ้าตาย เธอใกล้จะเมากลืนผู้ชายอยู่รอมร่อ ให้ตายเถอะ เอาเสื้อผ้านี้ออกไปแล้วย้ายร่างไปที่เตียงพร้อมกันได้ไหม

“เอ่อ...อะ...ฉัน ฉันทหนาวนะ” เธอแก้ต่าง

เลโอยิ้มในความมืด กระชับอ้อมแขนที่กอดลิลินาแน่นขึ้นไปอีก

“แฟนเก่าคุณเคยกอดคุณแบบนี้ไหม” ลูๆ เขาก็ถาม

ลิลินากลอกตาในความมืด เธอไม่ตอบได้ไหม ตอนนี้อึ้งมูกได้กลิ่นเขาจนสมองคิดอะไรไม่ออกแล้ว

“อา...ก็...เคยมั้ง ไม่รู้สิ นานแล้ว จำไม่ได้”

“อ้อ...น่าเสียดายนะ เขาโชคร้ายจังที่ไม่ได้กอดคุณอีก ตัวคุณอุ่นชะมัดเลย” เลโอชมเปาะ แอบดมกลิ่นกระหม่อมบางอีกรอบ กลิ่น

แซมพูหอมชื่นใจดีจัง

คนถูกขมขี้มแห้งๆ แพนเก่าเธอคงไซค์ร้ายจริงๆ กระจมั่ง เพราะตอนนี้เธอยังไม่รู้เลยว่าเขาเกิดมาบนโลกนี้หรือยัง

“เอ่อ...ฉันอีตอัด เราไม่ต้องกอดกันแน่นไม่ได้หรือคะ”

“ไม่ได้” เขาตอบทันควัน

“ทำไม” เธอถามรวดเร็ว

“เราต้องสร้างความคุ้นเคย เพราะในอนาคตเราอาจต้องสนุกสุดเหวี่ยงบนเตียง ผมไม่อยากรู้สึกเป็นคนแปลกหน้าสำหรับคุณ” เขาหาข้ออ้าง แม้ว่าเรื่องบนเตียงจะสำคัญ แต่ไม่ใช่เหตุผลที่จริงแท้ในเรื่องนี้

ลิลนาหน้าตึง เขาคงคิดเผด็จศึกเธอทุกวินาทีสินะ

“คุณคงใจจดใจจ่อรอพิสูจนสินะว่าคนเราสามารถมีเซ็กซ์กันได้โดยปราศจากความรัก”

“ก็นั่นมันเรื่องจริง” เขาเถียงเพราะนั่นคือความจริง ท่ามกลางความมืดสลัวยังรู้สึกว่ามีคนที่อยู่ในอ้อมแขนทำตาเขียวบิด หลอนเงยหน้าขึ้นจ้องเขาเหม็ง

“มันก็อาจจะใช่ แต่จะสุขใจหากเราได้ร่วมรักกับคนที่เรารักไม่ใช่ข้อบีให้เสรีๆ เป็นแค่เซ็กซ์ที่บ้ำบัดความใคร่”

“อื้อ...คิดไปได้ นะครับคุณบอก. ลึกซึ้งเป็นนิยาย ผมไม่เข้าใจหรอกครับ ผมเข้าใจแค่สิ่งที่อยู่ในมือตอนที่ผมสนุกกับคุณต่างหาก” เขาไม่ว่าเปล่า แต่แกลังทำนู่นไต่ยุบยับไปบนแผ่นหลังลิลนา จงใจสอดมือเข้าไปใต้ชายเสื้อนอนของหล่อน

“ไม่ๆ อย่างนะ ฉันยังไม่พร้อม” คนที่ถูกจู่โจมรีบออกตัว เธอมีอะไรกับเขาตอนนี้ไม่ได้ ยังไม่พร้อมจริงๆ

“ฉันก็เหมือนกัน!”

พีบ!

มิใช่เลโอหรือลิลนาที่เอ่ยประโยคนั้นก่อนที่ไฟจะสว่าง ร่าง
สองร่างที่กอดกันกลมบนโซฟาไร้ผลละห่างเมื่อเห็นใครบางคนยืนอยู่
ข้างประตู มือเจ้าหล่อนเพิ่งละจากสวิตช์ไฟ

“ยายเจน! ถ้าคุณนั่งมืออยู่ฉันต้องกรี๊ดแน่ๆ คุณภาพแกสิ ยายเพิ่ง
เอ๊ย” ลิลนาดำเพื่อนเสียงขรม รีบลุกไปจัดเสื้อผ้าหน้าผมให้เข้าที่

เจนจिरาเพิ่งลุกจากที่นอน หัวนุย่งเหียงดูไม่ได้ แถมสภาพ
หนังหน้ายังดูราวซอมปีก็ไม่ปาน

“เชิญแกวิจารณ์ฉันตามสบาย แต่บอกไว้ก่อนนะว่า ถ้าฉันออก
มาช้ากว่านี้ต้องได้ดูหนังไปแน่ๆ” เจนจिरาประชด เดินไปนั่งบนพรม
หน้าจอโทรทัศน์ อ้าปากหาวหวอดๆ แต่ไม่ยอมไปหลับไปนอน และ
หันกลับไปหาคนสองคนที่นั่งอยู่บนโซฟาด้านหลัง

“แล้วนี่บ้านช่องไม่มีให้กลับหรือไง ดึกแล้วนะ พ่อแม่ไม่ถามหา
รี” คนเพิ่งตื่นนอนปรือตาซึกใช้สิ่งแปลกปลอมในห้องสาวโสด

เลโอยิ้มแป้นก่อนตอบ ท่าทางทะเล้นเหมือนเด็กที่ถูกอาจารย์
ฝ่ายปกครองตำหนิ แต่มีคิดเกรงกลัว

“มีครับ แต่ที่บ้านไม่มีคุณลิล ส่วนพ่อแม่อยู่เมืองนอกครับ
พวกท่านคงถามหา แต่ผมไม่ได้ยิน” เขาตอบยิ้มๆ

ลิลนากลับซ้ำ ส่วนเจนจिरาส่งสายตาพิฆาตมาให้

“แก...ฉันหิวอ่า ไปหาอะไรให้กินหน่อยสิ ก่อนที่ฉันจะกินหัว
เจ้านายตัวเอง” เจนจिरาร้องขอกึ่งออกคำสั่ง

ลิลนารีบลุกไปหาของกินให้อย่างว่องไว เจนจिरาคงท้องว่าง
หลังจากอาเจียนออกไปจนหมดเมื่อตอนกลางวัน

“ได้ๆ รอแป๊บนี้” บอกแล้วลิลนาก็ลุกไปเข้าครัว

เจนจिरาหันได้เห็นบางอย่างบนคอเพื่อนรัก “แหมๆ เดียวนี้มี
ปลอกคอฝังเพชรใส่ณะยะ” หญิงสาวร้องแหวะเพื่อนรัก

ลิลนาก็กว้างอยู่หน้าเตา ก่อนจะร้องตอบได้ “แหม...ก็มันฝัง

เพชรนี่แก ใส่ๆ ไปก่อน กระจ่างตั้งค์แพบเมื่อไหร่ค่อยถอดไปขาย ฮ่าๆ”

“อย่าทำอย่างนั้นเชียวนะ ผมเคื่องจริงๆ ด้วย” เลโอรีบเอ่ยแทรก กลัวว่าลิลนาจะเอาสร้อยนั้นไปขายจริงๆ ของแทนใจขายไปเขาก็เสียใจ แอ่ลี

“โอ้...ฉันลื้อเล่นนำเลโอ เอาละ เลิกชวนคุยได้แล้ว ฉันจะหา ของกินให้ยายเจน” ลิลนาว่า

“ฉันเดียวผมช่วย” เลโอลุกไปช่วยลิลนาในครัว แต่เหมือนเข้าไป ป่วนเสียมากกว่า เพราะเครื่องครัวกับเลโอไม่ถูกกันเลย

เคลิ่ง!

“กรี๊ด! แตกแน่ๆ แตกแน่ๆ” ลิลนาโอดครวญอยู่ในครัวเล็กแบบ ฝรั่ง

เลโอรีบหยิบชามใบหนาขึ้นมาพิจารณา เขายิ้มอย่างโล่งอกเมื่อ ชามมีได้แตก ลิลนาคงอยากด่าเป็ง แต่นี้เป็นเขา หญิงสาวจึงได้แต่ ทำหน้าบูดบึ้งใส่เท่านั้น ทว่ามีหรือที่เขาจะยอมให้หงอน

เสียงหัวเราะของลิลนาดังลั่นห้องในเวลาต่อมา หญิงสาววิ่งไล่ จับเลโอในส่วนของครัวเล็กๆ ในคอนโดฯ แห่งนี้ เสียงหัวเราะและ รอยยิ้มการันตีได้เป็นอย่างดีว่าเวลานี้ลิลนากำลังมีความสุข พลอย ทำให้คนที่นั่งมองมีความสุขตามไปด้วย

“ขอให้แกมีความสุข ขอให้ความสุขอยู่กับแกนานๆ นะลิล คุณเลโอ...ช่วยรักเพื่อนฉันจริงๆ ด้วยเถอะ เพราะฉันคิดว่ายายลิลของ ฉันคงมีใจให้คุณเข้าแล้ว ได้โปรด...ช่วยรักเพื่อนฉันที”

เจนจิราเอ่ยเบาๆ กับตัวเอง เธออยากให้อาณาเขตของตนไปถึง สวรรค์ ขอให้คุณพระคุณเจ้าดลบันดาลให้เลโอรักลิลนาจริงๆ เธอ ไม่อยากเห็นน้ำตาของเพื่อนรักในตอนที่ถูกหักห้ามใจ